

**De erfgenaam van
Serlewinne**

Boek I

De gezellen van Nez

Peter van Rillaer en Christophe Vermaelen

Proloog

Kindar van Nez heerste al decennia over het Waegland, maar de Sorotische stammen ten zuiden van de rivier de Waeg vormden een doorn in zijn oog. Ze vereerden de maangodin Ikooh, noemden zichzelf het Volk en weigerden Kindar als hun koning te erkennen.

In het twintigste jaar van zijn heerschappij leidde Kindar een reusachtig leger naar het zuiden om de Soroten te onderwerpen. De veldslagen die volgden waren de bloedigste uit de geschiedenis van het Waegland en na een half jaar van strijd gaven de Sorotische krijgsheren zich over. Na eenentwintig jaar onrust was er eindelijk tijd om handel te drijven, om te bouwen en het land te ontginnen. Kindar was geen dwaas, hij had een geavanceerd en gedisciplineerd leger met bekwame officieren en een magica als raadgever. Voor Kindar en zijn duistere raadgever was oorlog slechts een middel, geen doel.

Een zinderend hete wind vanuit het oosten deed een wolk stofdeeltjes ontstaan. Het stof sloeg in Jentes vertrokken gezicht en liet haar huiveren. Ze trok haar versleten, hertenleren tuniekjurk om haar lichaam heen en beschermde haar gezicht met haar handen. Maar noch het een, noch het ander bood haar voldoende beschutting tegen de gloeiende wind, het stof en de verstikkende hitte. Net zoals vele anderen van haar volk rilde Jente van de koorts. Ze voelde zich vreselijk en was niet alleen ziek, maar ook dodelijk vermoeid. Wanhopig wierp ze een blik op de mensenmassa op het grote marktplein. Dus zo voelde het om als een gevangene in een totaal nieuwe en onbekende stad binnen te worden geleid. Na wekenlang als een beest in de smerige omgeving van een kleine, houten kooi achter de rug van een onwelriekende os te hebben doorgebracht, wachtte haar nu een volgende beproeving. De soldaat die haar en twee andere Sorotische vrouwen gevangen had genomen was naar deze plek gekomen om zijn oorlogsbuit te verkopen.

Overall stonden kramen waar handelaren slaven, vee, groenten en fruit te koop aanboden. Ze schreeuwden om het hardst en zwaaiden wild met hun armen. Het hele marktplein was één grote kakofonie van geluiden en

de lucht was doordrongen van de sterke geur van paarden en runderen. Ze zag mannen met enorme honden die naar elkaar blaften en gromden en vrouwen in mooie, felgekleurde jurken, maar ze zag ook in lompen geklede bedelaars. Honderden kinderen renden als hazen tussen de volwassenen door terwijl ze elkaar schreeuwend achterna zaten.

Jentes eerste indruk van deze stad was geen goede. In vergelijking met de rust en vrede in haar kleine nederzetting was deze heksenketel een verschrikkelijk hete, angstaanjagende plek. Thuis had haar volk de koele beschutting van het Sorotische woud gehad, maar hier was niets om haar tegen de hitte te beschermen. Het grote, vierkante marktplein van Nez was het middelpunt van deze waanzin. Al dagen werd het aan één stuk door overspoeld door Kindars soldaten, wat alles te maken had met de slag bij de Rige, een kronkelige zijrivier van de Waeg die dwars door het land van de Soroten liep. De slag was bijzonder bloedig geweest. Jente was een van de zeventien Sorotische mannen, vrouwen en kinderen die krijgsgevangen waren gemaakt. Nu probeerden Kindars soldaten dat gedeelte van hun oorlogsbuit in baar geld om te zetten door hun gevangenen op de markt van Nez te verkopen.

Jente schrok op uit haar gedachten. Iemand greep haar bij haar arm beet en ze werd naar voren getrokken. De soldaat die haar in slavernij wilde verkopen had eindelijk iemand gevonden die in haar geïnteresseerd was.

Ezzine keek het meisje recht in de ogen. Die waren blauw met wat grijs erin, maar leeg en kil als die van een dode. Hij herinnerde zich de laatste keer dat hij die blik in iemands ogen had gezien. Zijn vrouw en dochter hadden dezelfde blik gehad toen hij hun lichamen voor het laatst aanschouwd had. Al na één tel sloeg het meisje haar ogen neer en Ezzine richtte zijn aandacht op de soldaat die haar te koop aanbood.

“Ik neem deze”, zei hij op besliste toon. “Noem mij je prijs.”

“Drieduizend.”

“Dat is een hoge prijs voor een kind”, reageerde Ezzine. “Ze is ziek en rilt van de koorts. Ik kan haar verzorgen, maar wat als ze het niet haalt?”

“Ze is jong en sterk”, kaatste de soldaat terug. “En het is een mooi meisje, dus als ze geneest zal ze gauw het dubbele waard zijn. Zo leveren we allebei een paar duizend Dar in.”

Ezzine snoof en wierp een blik op het slungelige lijf van het meisje. Ze had een knap gezichtje en hoewel ze er nu grauw en ziek uitzag, wist hij dat de soldaat de waarheid sprak.

“Goed”, zei hij terwijl hij zijn beurs tevoorschijn haalde. “Ik geef je een voorschot van vijfhonderd. De rest betaal ik je uit mijn geldkist, volg me met het meisje naar mijn huis.”

De soldaat knikte en vroeg: “Waar staat dat huis?”

“In de Tenebri. Ik heb er onlangs een taveerne gekocht, samen met de aanpalende woonblokken. Mijn naam is Ezzine.”

“Ezzine? Ben jij Ezzine?” Er verscheen een argwanende glans in de ogen van de soldaat. “Ik heb over jou gehoord.”

“Niets dan goeds, hoop ik?”

“Nee”, zei de soldaat, “eerder het omgekeerde. Jij bent de nieuwe eigenaar van Satans Roedel in de Tenebri. Een gewezen stamhoofd van de clan der Nandruli, toch? Ik hoorde dat je een hele bende moordenaars rond je hebt verzameld. Voornamelijk voortvluchtige rebellen uit de clans van de Ceronas en de Nandruli. Jouw naam werd in verband gebracht met raadgever Merkonus.”

“Een oude vriend van me”, antwoordde Ezzine raadselachtig. “We hebben samen fortuin gemaakt, maar onze wegen scheidden zich toen Merkonus voor de koning ging werken. Ik heb niets tegen Kindar, maar hij blijft wel indirect verantwoordelijk voor de dood van mijn vrouw en dochter. En ik was geen stamhoofd, mijn vader was dat wel.”

De soldaat kon Ezzines verbittering tegenover Kindar begrijpen. Het leger van de Waeglandse vorst was gedisciplineerd en in principe doodde men nooit vrouwen of kinderen, maar er waren rotte appels in elke eenheid.

“Ik ben Gajit”, stelde hij zich voor. Hij stak zijn hand uit om de verkoop van Jente te bezegelen. “En jij hebt zojuist een slavine gekocht.”

Die avond steeg Jentes temperatuur tot boven de veertig graden en als Ezzine geen genezer was geweest, zou ze misschien de volgende ochtend nooit gezien hebben. Maar uiteindelijk deden Ezzines bereidingen hun werk. Jente haalde het en de volgende dag begon de koorts te zakken. Toch duurde het nog twee dagen voor ze haar eigenaar voor het eerst in de ogen keek en hem vertelde dat ze Jente heette. De eerste vraag die ze hem die

avond stelde, was waarom. Ze wilde de reden weten waarom hij haar gekocht had.

Ezzine aarzelde geen seconde. Hij kende het antwoord op die vraag, maar het was nog te vroeg om haar al zijn beweegredenen uit te leggen.

“Het waren je ogen.”

“Mijn ogen?”

“Ja, je ogen. Ze zijn prachtig en vol van beloften.”

Jente begreep niet veel van wat hij zei, ook niet toen hij haar over zijn volk vertelde. Ze kende de Nandruli niet, maar de Waeglanders die haar familie hadden uitgeroeid had ze ook niet gekend. De wijze man uit haar dorp had immers altijd verteld dat er geen andere mensen waren. Al vierhonderd jaar lang dacht men dat alleen de mensen van het Volk de grote vloedgolf overleefd hadden en dat ze daar Ikooh voor moesten eren en aanbidden. De gigantische golven uit de Westzee hadden de aarde weggespoeld en de wereld in een woestenis veranderd, maar de maangodin had het Volk gered.

Als klein kind hadden de verhalen over de grote vloedgolf haar angst aangejaagd. Soms droomde ze nog dat ze verdronk en dat het zwarte water als een monster uit de onderwereld haar hele familie opslokte. Toch waren het niet de golven die de ondergang van het Sorotische volk hadden ingeluid. Nee, Kindar was daar de oorzaak van geweest. Kindar en zijn afschuwelijke ruiters hadden de nederzettingen van het Volk vernietigd en hun bewoners tot slaven gemaakt.

Ezzine hoorde de onzin over Ikooh en het Volk met gefronste wenkbrauwen aan, maar hij zei er niets van. Het meisje was te kwetsbaar en hij wilde haar niet van streek brengen.

“Allebei onze volkeren zijn het slachtoffer geworden van Kindars zucht naar veroveringen”, verklaarde hij. “Maar het leven gaat door, Jente. Je zult het hier niet slecht hebben in Satans roedel. Ik zal je dingen leren die een meisje zoals jij tot een sterke, onafhankelijke vrouw zullen maken. Ik zal je leren hoe je een paard berijdt, hoe je de spieren in je lichaam ontwikkelt en sterkt, en hoe je jezelf kunt verdedigen tegen mensen die kwaad in de zin hebben. Ik zal je leren vechten, Jente, eerst met je handen, maar later ook met echte wapens.”

Jente fronste vragend haar wenkbrauwen en even meende Ezzine een fonkeling in haar ogen te zien.

“Met echte wapens? Zoals een krijger?”

“Nee, niet zoals een krijger”, zei hij glimlachend. “Tegen de tijd dat ik met je klaar ben, zal jij veel beter zijn dan eender welke krijger uit het Waegland of daarbuiten.”

“Echt?”

“Ja, echt”, zei Ezzine beslist. “Maar het is al laat en ik zie dat je moe bent. Je moet slapen, Jente, zodat je aansterkt en beter wordt. Dan pas kan ik met je lessen beginnen.”

Als er iemand was die zoiets zou kunnen bewerkstelligen, dan was hij het wel, dacht Ezzine terwijl hij het meisje over haar zachte haren streelde. Ze zag er doodmoe uit en was al aan het knikkebollen. Hij hoorde haar zuchten en dacht na over het voorbije jaar. Er was zo veel gebeurd, maar de Orde van de Berk zijn rug toekeren was zijn voornaamste beslissing geweest. Hij had tien jaren van zijn leven aan de orde gegeven en die gewijd aan de studie van planten, kruiden en gewassen. Hij had gekozen voor ‘de weg van kruid en ijzer’, wat betekende dat hij zijn scholing als genezer had gecombineerd met een bijkomende opleiding in de hoogste krijgskunsten.

Met wrevel dacht hij terug aan de hoge, rotsachtige formatie waarop de stichters van de orde hun tempel hadden gebouwd. Die tempel lag op een klein eiland midden in het levensmeer. De ordeleden bewaarden er hun geschriften, die ze in leren kaften bonden en waarin alle kennis van de orde lag opgeslagen. Ze aanvaardden alleen jongens of meisjes ouder dan achttien jaar als kandidaatleden en wie zich op het eiland aanmeldde, moest kunnen bewijzen dat hij kon lezen en schrijven. Beide waren van groot belang, de Orde van de Berk was immers een broederschap van genezers en kroniekschrijvers.

Ezzine stopte Jente onder; het meisje was in slaap gevallen. Hij keek naar haar met sproeten bezaaide neus. Haar mooie gezichtje werd omkranst met kastanjebruine krullen. Ze was mooi en zo vol leven, maar had de ogen van iemand die te veel doden gezien had. In de tempel had men altijd overdreven belang gehecht aan dode dingen. Misschien dat hij daarom zulke gemengde gevoelens had over zijn tijd bij de orde. De verborgen kennis die hij er had opgedaan had hem mateloos gefascineerd, maar de andere ordeleden hadden op zijn zenuwen gewerkt met hun gezwets over moraal en gediensigheid. Alleen Merkonus, zijn leraar die ook naar de verboden kant was overgegaan, had zijn mening gedeeld. Sterker nog: Merkonus had een afkeer ontwikkeld tegen alles wat met de orde te maken

had. Hij was een man die werd verteerd door zijn obsessie. Die betrof een eeuwenoud manuscript dat “het testament van Herlewinne” genoemd werd en dat volgens Merkonus geheimen bevatte die het menselijke denken overstegen. Alleen de overste van de Orde van de Berk, Merkonus, Nestor de Onfeilbare en hijzelf wisten van het bestaan van dit testament. Ezzine had het nog nooit gezien en eigenlijk geloofde hij niet dat het bestond. Hij was twintig geweest toen hij zich op het eiland aanmeldde. Zijn karakter had zich al gevormd bij de Nandruli, een van de vele noordelijke bergstammen. De clan der Nandruli was een volk van krijgers; in de bergen was overleven veel belangrijker dan moraal en gediensigheid. Zeker sinds de komst van Kindar, die de Nandruli, de Ceronas en de Lenkmi had verslagen en nu, na de overwinning op de Soroten, over het hele Waegland heerste. Ezzine koesterde geen wrok tegenover de laaglanders uit Kindars leger. In feite respecteerde hij de discipline en de superioriteit van Kindars cavalerie, want hij wist hoe veel het van een vrouw of een man vergde om tot een volleerde krijger uit te groeien. En dit jonge, slapende meisje zou het ook te weten komen.

1

Zelfs de machtigste koningen bouwen steden die hen na een tijd boven het hoofd groeien. Ook Kindar, die over het Waegland heerste, was er niet in geslaagd zijn hoofdstad te vrijwaren van boeven en oproerkraaiers. De krijgsheer had in dertig jaar tijd tientallen nederzettingen veroverd, de oorspronkelijke bewoners tot zijn horigen gemaakt en een klein koninkrijk opgebouwd. De hoofdstad Nez was volledig ommuurd en vormde het epicentrum van Kindars macht. De ligging was perfect gekozen, in een brede bocht van de rivier de Waeg en langs alle kanten omgeven door een weids landschap vol glooiende heuvels met graasland, akkers en uitgestrekte wouden. Al de stenen huizen, gebouwen en tempels in de honderden straten en steegjes van Nez hadden dezelfde typerende, vierkante vorm. Hier en daar stonden de huizen verder uit elkaar zodat er pleintjes ontstonden, meestal rond een bron of waterput, omgeven door verschillende soorten palmbomen.

De stad had een enorme groei gekend en groeide nog, want het Waegland was een relatief veilige plek in een wereld vol chaos, territoriale conflicten en wetteloosheid. Het leger van koning Kindar bestond uit goed getrainde en gedisciplineerde ruitersoldaten. Zij beschermden de stad en de omliggende boerderijen tegen rondtrekkende dievenbendes. Elke man of vrouw die Kindar trouw beloofde, belasting betaalde en zich liet registreren, mocht zich een burger van Nez noemen. Sinds de stichting van de stad, dertig jaar geleden, was het aantal namen in de archieven van Nez vertienvoudigd. Er leefden nu bijna twintigduizend burgers in de stad en haar omgeving, maar in werkelijkheid leefden er veel meer mensen. De laatste telling hield geen rekening met de meer dan tienduizend slaven die de stad rijk was, noch met de vele honderden reizigers en de grote aantallen boeven en prostituees die geen belastingen betaalden en de achterbuurten van Nez bevolkten. Een van deze buurten, de wijk Tenebri, stond onder het gezag van Ezzine, een wat mysterieuze figuur die een groep boeven rond zich had verzameld en zich bezighield met smokkel, prostitutie en allerlei andere vormen van criminaliteit en belastingontduiking.

Ezzine betaalde geen Dar aan belastingen, maar de magistraat die voor de wijk Tenebri instond ontving een afkoopsom van vijftigduizend Dar per jaar, simpelweg om de soldaten van de koning uit de wijk te houden. In Tenebri wist iedereen waar je Ezzine kon vinden, maar hem ontmoeten was niet eenvoudig. Zelfs niet voor Malarme, de magistraat van de wijk. Malarme wilde Ezzine absoluut spreken, want de koning had een uitdager voor de legendarische Leeuw van Sorot. Haar naam lag tegenwoordig op ieders lippen. Er was geen prijsvechter in Nez die ze niet had verslagen. Uiteraard was het Kindars wens geweest om anoniem te blijven en de hele zaak via een tussenpersoon af te handelen.

Malarme was verstandig genoeg om zich door twee lijfwachten te laten vergezellen. De mannen kenden de weg in de wijken rond Tenebri. Ze droegen sandalen onder dunne schapenleren broeken en een leren borstkuras over hun wapenhemden. Ze hadden lange haren die ze in een vlecht hadden gebonden, en oogden vervaarlijk met hun volle baarden en indrukwekkende snorren. Ze verspreidden een niet eens zo onaangename geur van geitenvet en leer en waren bewapend met korte zwaarden; hun ronde schild droegen ze op hun rug. De met drie ijzeren punten getooide helmen van de soldaten glinsterden in de zon, waarvan de felle stralen op het middaguur zelfs doordrongen tot in de smalste, meest achteraf gelegen steegjes van de stad. Malarme zelf droeg dure schoenen en een goed omsluitende, geweven pantalon onder een zijden hemd. De lange karmozijnrode mantel die hem als magistraat kenbaar maakte was ook uit pure zijde vervaardigd. Hij was vijftig en op het toppunt van zijn macht. Malarme ontving een royaal maandloon van drieduizend Dar, een bedrag dat hij rijkelijk aanvulde met steekpenningen. Zijn grijze haardos zat vol krullen en omlijstte een baardloos gezicht. Zijn neus was groot, maar niet te groot en zijn ogen waren donkerbruin. Hij had twee grote zwakheden: hoeren en goktenten. Beide waren overvloedig aanwezig in zijn wijk en hij maakte er rijkelijk gebruik van. Er was geen gegriefde echtgenote die hem kon betugelen. Malarme had twintig jaar in Kindars ruitrleger gediend en in al die jaren had hij nooit de behoefte gehad om te trouwen. Hij ging er prat op dat hij met meer dan driehonderd vrouwen had geslapen, maar dat niet een van al die dames hem tot een huwelijk had kunnen verleiden.

Hij naderde de straat waarin Ezzine zijn hoofdkwartier gevestigd had en dat was te ruiken. Hier was niets te merken van de stank van publieke

latrines. Het rook naar gebraden vlees, versgebakken brood en groente, die samen tot een bouillon gekookt werden. Hier lagen geen bedelaars tegen gevels of muren waar de verf vanaf schilferde. In deze smalle, doodlopende steeg heerste een ijzige stilte en iemand die hier niet hoefde te zijn, zou er in een wijde boog omheen lopen.

“Hier is het”, zei Malarne en gebaarde naar een houten uithangbord met de beeltenis van een zwarte wolf die vervaarlijk uit zijn bloedrode ogen keek. “Het heet ‘Satans Roedel’.”

“Satans Roedel? Vreemde naam voor een taveerne”, zei een van de lijfwachten. “En niet echt aantrekkelijk als je het mij vraagt. Misschien dat hier daarom niets te beleven valt.”

“Als het donker wordt is het er afgeladen vol.” Malarne lachte. “Dan vind je er de ergste beuzensnijders, lichtekooien en moordenaars. En niet alleen uit de Tenebri, maar ook uit andere wijken. Er wordt gezopen, gehoereerd en gegokt op grote schaal.”

“Gaan wij eerst naar binnen, magistraat?”

Malarne schudde zijn hoofd.

“Nee, we kloppen op de deur en we wachten”, antwoordde hij terwijl hij naar de ijzeren klopper reikte en die een keer of drie tegen de massieve houten deur aan ramde. Het duurde ongeveer een minuut voor ze het slot hoorden knarsen en er een mooi vrouwengezicht in de deuropening verscheen. Haar neus was een tikkeltje te breed en was bezaaid met sproetjes, maar dat maakte juist dat ze er nog aantrekkelijker uitzag. Een dikke bos kastanjebruine krullen viel tot op haar blote schouders en ze bekeek de drie mannen met de blik van een straatkat die een stel muizen in de voorraadkelder aantrof. De vrouw had een wat schorre, maar melodieuze stem.

“Wie zijn jullie?”

“Ik kom voor Ezzine”, zei Malarne. “Zeg hem maar dat de magistraat er is.”

De vrouw wierp een blik op zijn rode mantel, opende de deur en wenkte Malarne en zijn lijfwachten om binnen te komen. Ze was lang, gespierd en atletisch gebouwd. Op haar sterke armen zaten verschillende oude litten. Malarne vermoedde dat ze tot een van de door koning Kindar verslagen volkeren behoorde. Wellicht was ze afkomstig uit een nederzetting waar de vrouwen ook met wapens konden omgaan en aan de gevechten tegen Kindars soldaten hadden deelgenomen. Aan haar kleding te zien was ze een slavine, want ze droeg een kort tuniekje van zacht gelooid dier-

huid dat nauw rond haar lichaam sloot. Rond haar taille zat een koord gebonden en het tuniekje was niet dichtgenaaid aan de zijkanen, zodat de ronding van haar naakte dijen te zien was. Toen ze opzij stapte om Malarme en zijn lijfwachten in de gelagzaal van Satans Roedel binnen te laten, viel haar tuniekje open aan de zijkant en kon de magistraat een glimp van haar gladde, bruine borsten opvangen.

“Ik ben Jente”, zei de vrouw kalm. “Wilt u hier even wachten, magistraat?”

Malarme knikte en keek nog altijd gebiologeerd naar de slavin die van hen wegliep. Hij zag dat zijn lijfwachten hetzelfde deden; ook hun starende ogen waren gericht op het wiegen van haar heupen. Haar tred was lichtvochtig en elegant tegelijkertijd. Ze liep niet als een slavin, zelfs niet als een gewone vrouw, maar bewoog zich soepel als een roofdier. Pas toen ze door de deur naar achteren verdwenen was begonnen Malarmes lijfwachten om zich heen te kijken. Ze bewonderden de prachtige, erotische muurschilderingen. De opening in het dak had de vorm van een rechthoek, waarover men een rode doek had gespannen. Dit zorgde voor een bijzonder feeëriek vallicht, de hele ruimte lichtte oranje op. Overal zagen ze verschillende tinten van geel, rood en oranje, in de schilderijen, de draperieën, de tafellakens, de vazen en kruiken op rekken langsheen de muren en in de tientallen kussens die men lukraak over de lange hardhouten zitbanken had verspreid. Er stonden ongeveer dertig tafeltjes en naast de deur die Malarme in de gaten hield, bevond zich een vijf meter lange toog. Vanaf die plek zou de waard zijn diensters en schenksters bevoorraden en hen met volgeladen dienbladen de gelagzaal insturen.

“Er komt iemand aan”, zei Malarme opeens.

De deur naast de toog werd opgeduwd en even later kwam Jente opnieuw de gelagzaal binnen gestapt, nu in het gezelschap van Ezzine. Hij was lang, graatmager, kaal en had een kortgeknipt, grijs ringbaardje. Zijn donkere ogen lagen diep in hun kassen. Hij liep volledig in zwart gekleed en al dat zwart stak fel af tegen zijn bleke huidskleur.

“Goede middag, Malarme.” Ezzine grijnsde zijn witte tanden bloot. “Wat doe jij zo vroeg in Satans Roedel? Je weet dat we pas vanavond om zes uur opengaan, toch?”

Malarme knikte.

“Ik kom voor zaken, Ezzine. Er heeft zich een uitdager gemeld. Voor de Leeuw.”

“Een uitdager?” Ezzine fronste een wenkbrauw. “Is het een slaaf of een vrije burger?”

“Een soldaat”, antwoordde Malarme. “De organisator wenst anoniem te blijven, maar hij is bereid om honderdduizend in te zetten. Hij heeft vertrouwen in zijn man.”

“Ik wil meer informatie over die organisator voor ik de uitdaging aanneem, Malarme. Honderdduizend Dar is veel geld, zelfs voor de woekeraars.”

Malarme gniffelde.

“Waarom? Ik dacht dat de Leeuwin van Sorot niet te verslaan was?”

“Niemand is onkwetsbaar, Malarme. Het is waar dat ik mijn slavin onoverwinnelijk acht, maar de krijgskunsten die ze van mij heeft geleerd zijn ook door anderen gekend. Niet veel anderen, maar ze bestaan. Sinds de grote vloed de mensheid wegspoelde heb ik er maar één ontmoet in dit deel van de wereld, maar het is niet onmogelijk dat er nog anderen zijn.”

“Je praat in raadsels, Ezzine, maar ik zal zien wat ik kan doen.” Malarme keek opzij naar de imposante Jente en vroeg: “Dit flink uit de kluiten gewassen slavinnetje... Is zij misschien de Leeuwin?”

Er waren twee dingen waar Ezzine met niemand over praatte: de orde van kroniekschrijvers waar hij en Merkonus jarenlang deel van hadden uitgemaakt, en de identiteit van zijn beste vrouwelijke prijsvechter. Hij schudde zijn hoofd, wierp een vluchtige blik op Jente en klakte berispelend met zijn tong.

“Bedoel je deze slavin? Jente? O, nee, je weet dat ik daar niet op kan antwoorden, magistraat. Er wordt gezegd dat de Leeuwin een slavin is, en dat ze uit Sorot afkomstig was voor ze tot slaaf gemaakt werd, maar in werkelijkheid is de identiteit van mijn prijsvechter nog altijd een goed bewaard geheim. Niemand weet hoe haar gezicht eruitziet en dat wil ik liefst zo houden. Ha! Wie weet zijn er wel twee Leeuwinnen, of drie?”

Malarme kneep zijn ogen tot spleetjes en liet zijn blik over Jentes lichaam dwalen. Hoe oud zou ze zijn, halverwege de twintig misschien? Hij voelde zich tot haar aangetrokken en wierp nog een steelse blik op het naakte vlees van haar heupen.

“Is Jente ... euh ... beschikbaar?”

“Hoezo beschikbaar? Voor seks, bedoel je dat?”

“Ja.”

“Jente is geen hoer. En ze is niet te koop, noch te huur, Malarme.” De stem van Ezzine klonk bits. “Ze is van mij en ik deel haar met niemand. Nooit.”

“Ho maar, kalm aan”, zei de magistraat. Hij hief zijn handen en hield die voor zich uit. “Ik vind haar aantrekkelijk en vroeg het me af, dat is alles. Zie mijn vraag als een compliment in plaats van je zo op te winden.”

De twee lijfwachten die Malarme bij zich had gedroegen zich onrustig. Een van hen had zijn hand op het gevest van zijn zwaard gelegd en keek grimmig in Ezzines richting. De andere man kookte van woede over de toon die Ezzine had aangeslagen.

“Verontschuldig je bij Malarme, boef”, zei hij dreigend. “Hij is de magistraat van deze wijk en wij vertegenwoordigen de wetten opgelegd door heer Kindar. Wie ben jij eigenlijk? Beschik je over een bewijs van burgerschap? Wie geen belastingen betaalt, mag geen slaven houden. Wij hebben het recht om die slavin in beslag te nemen.”

“Probeer het maar”, antwoordde Ezzine lijsig.

“Wat?”

Malarme richtte zijn aandacht op de twee soldaten. Hij keek hen woedend aan en opende zijn mond om hen terecht te wijzen, maar Ezzine was hem voor. “Probeer het gerust, soldaat”, herhaalde die. “Trek je zwaard en probeer Jente te dwingen om zich door jou te laten boeien. Ik verwed er duizend Dar op dat ze jou doodt voor je haar met één vinger hebt aangeraakt.”

De soldaat aarzelde. Opeens leek hij zich te realiseren dat die schaars geklede slavin misschien toch de legendarische Leeuw van Sorot was. Er werd gezegd dat die iemand in een oogwenk kon doden, zelfs met haar blote handen.

“Laat je niet provoceren, Siuad”, waarschuwde Malarme. “Als deze slavin is wie ik denk dat ze is, geef ik geen Dar voor je leven. Ik heb de Leeuw eens een man zien doden met één bliksemsnelle stoot van haar knie. Ze brak zijn borstbeen.”

“Maar de Tenebri is een van uw wijken, magistraat.” Siuad snoof verontwaardigd. “We kunnen deze crimineel toch niet toestaan om u als zijn lakei te behandelen?”

Malarme tuitte zijn lippen.

“Maar dat is helemaal niet het geval, Siuad” zei hij sussend. “Ezzine vertelde me alleen dat hij deze slavin niet met anderen wenst te delen. Er is

geen gebrek aan mooie vrouwen in Nez, dus waarom ruzie maken over een slavin? Kom, laten we gaan voor je ons allemaal in de nesten werkt.”

Nadat de magistraat Satans Roedel verlaten had, legde Ezzine een bleke hand op de schouder van zijn slavin.

“Heb jij de magistraat opzettelijk uitgedaagd?”

“Nee, heer Ezzine”, loog Jente. “Natuurlijk niet, maar ik voelde wel dat hij naar me keek. Hij kleepte me uit met zijn ogen.”

Ezzine zei niets. Hij gaf een kneepje in Jentes schouder en ze slaakte een gil. De pijn was zo erg dat ze op haar knieën zakte. Hij geloofde haar niet! Ze voelde zich machteloos en betrapt. Ze had haar heupen opzettelijk met wat meer zwier heen en weer laten wiegen, omdat die geile magistraat en zijn mannen haar zo hadden aangegaapt. Maar hoe kon Ezzine weten dat ze loog? Op de een of andere manier wist hij het altijd als iemand tegen hem loog. Ze spande haar spieren en wachtte op een uitbrander of een nieuwe pijnscheut, maar er gebeurde niets.

“Sta op”, hoorde ze hem bevelend zeggen, en ze krabbelde overeind.

Wat zou hij nu weer van plan zijn? Hij gedroeg zich zo vreemd de laatste tijd. Ezzine was onrustig en paranoïde, zo kende ze hem niet. Zijn blik kruiste die van haar en Jente voelde haar knieën knikken, niet zozeer omdat ze bang was, maar omdat hij dat was. Zij vreesde de pijn die hij haar kon bezorgen, maar hij zou haar niet beschadigen, dat wist ze. Jente was niet gauw bang, maar pijn kende ze wel, net zoals de mix van onrust en opwinding die gepaard ging met een gevecht op leven dood. Zelfs die andere vorm van opwinding was haar niet vreemd; o ja, ze ervoer ook *genot* in de armen van Ezzine. Hij was boosaardig en doodde zonder verpinken, maar hij was ook een goede minnaar die haar vaker bevrediging schonk dan ze voor mogelijk hield. En hij rook zo lekker. Bij lkooh, wat hield ze van zijn geur! Hij rook naar de wilde kruiden die hij kweekte en kocht, verzamelde en bewaarde, en naar de inkt en de aromatische kleurstoffen waar hij de mooie tekeningen in zijn manuscripten mee illustreerde. Jente had hem niet lang in de ogen gekeken daarnet, al na één tel had ze haar blik afgewend en nu wachtte ze geduldig tot ze zijn stem opnieuw hoorde weerklinken.

“Je wordt te zelfzeker, Jente”, berispte hij haar. “Je straalt kracht, zelfvertrouwen en seks uit terwijl je die dingen zou moeten verbergen. Het

komt door de manier waarop je loopt en hoe je uit je ogen kijkt. Mannen pikken dat op, zeker een vrouwengek zoals Malarme.”

Jente hoorde dit zwijgend aan. Het was niet helemaal gelogen. Ze voelde zich sterk, fit en onoverwinnelijk na vijftien opeenvolgende zeges in de kuil. Ze deelde het bed met Ezzine en iedereen wist dat zij het lievelingetje van hun leider was. De dienststers, hoeren en andere slavinnen in Satans Roedel bekeken haar met afgunst. Niemand wist met zekerheid dat zij de Leeuwin van Sorot was, maar hier en daar begonnen sommigen iets te vermoeden.

“Je bent sterk en je vecht goed, Jente”, zei Ezzine, haar gedachten onderbrekend. “Je hebt moeilijke tegenstanders gehad en ze allemaal gedood. Je leert snel en vergeet niets van wat ik je geleerd heb, ook niet wanneer je onder enorme druk staat en voor je leven vecht. En als ik je naakt onder me voel bewegen, schenk je me meer genot dan eender welke vrouw die ik ooit heb gekend.”

Jente boog haar hoofd en ze voelde hoe hij een krul uit haar gezicht streek. Haar wangen gloeiden. Dat was typisch Ezzine: het ene moment behandelde hij haar als vuil, om haar even later op te hemelen en aan te halen.

“Dank u, heer Ezzine”, fluisterde ze.

Hij haalde zijn schouders op.

“Bedank me niet”, bromde hij. “Je hebt tegen me gelogen en je zult de nacht in de kooi doorbrengen.”

Jente slikte. Telkens wanneer Ezzine een van zijn bendeleden of slaven op een leugen betrapte, of als iemand kwaad over hem sprak, werd die man of vrouw gedurende één nacht in een speciaal daarvoor bedoelde kooi vastgeketend. Het slachtoffer kon zich amper bewegen, zo smal was die kooi, en ze werd aan de zoldering van Satans Roedel opgehangen, ergens in het midden van het dakgebinte en pal tussen de twee loodzware ijzeren lusters. Jente wist dat ze de hele nacht rechtstaand zou moeten doorbrengen, slapen zou er niet bij zijn in die kooi. Ze haalde diep adem en hoopte maar dat Ezzine haar er niet al te schaars gekleed in zou laten vastketenen.

2

Malarme volgde zijn gids, een roodharig hoertje dat Cyunne heette en dat tot voor kort nog als dienstster en bode in Satans Roedel had gewerkt. Weinig bewoners kenden de wijk Tenebri en haar geheimen zo goed als Cyunne. Tenebri vormde een heel netwerk van kleine, stoffige stegen en straten. Die kronkelden schijnbaar kriskras door elkaar en zouden erg moeilijk van elkaar te onderscheiden zijn door iemand die niet thuis was in de wijk. Door haar vele nachtelijke tochtjes had Cyunne een soort van instinct ontwikkeld dat haar in staat stelde om zelfs in de diepste duisternis haar weg doorheen de wijk terug te vinden. Op het ogenblik dat Malarme het steegje bereikte, begon het stilaan aardedonker te worden.

“Bedankt, Cyunne”, zei hij terwijl hij haar veertig Dar in de hand drukte. “Pak aan, meid. Niemand heeft me gezien of herkend. Het is waar wat ze over je zeggen: je bent duur, maar je levert prima werk.”

Cyunne knikte hem dankbaar toe. Ze had al bijna vijfhonderd Dar gespaard, geld dat ze wilde gebruiken om haar vriendje vrij te kopen uit de gevangenis. Voorlopig wist ze niet waar hij was, maar ze had gehoord over een man die het misschien wel wist. Een priester nog wel. Hij heette Salim en ze was zinnens om die man de volgende dag een bezoekje te brengen. Iets verderop in de steeg staken slaven van Ezzine toortsen aan. De geur van pek, olie en rook vulde haar neusgaten. Enkele tellen later werd de steeg verlicht in een oranje schijnsel.

“Graag gedaan, heer magistraat.” Ze lachte verleidelijk. “Ik ben de rest van de nacht vrij, dus als u nog iemand nodig hebt in de tussentijd... U kent mijn prijs. Voor nog eens veertig Dar hebt u mij helemaal voor u alleen. Spreekt u dat aan?”

Malarme schudde met tegenzin zijn hoofd. Hij had het aanbod van de knappe roodharige graag aanvaard, maar hij was hier voor zaken. De koning zelf had hem benaderd en Malarme een commissieloon van tien procent beloofd als hij erin zou slagen om Kindars man tegen de Leeuwin van Sorot te laten vechten.

“Met spijt in het hart moet ik je aanbod afslaan, Cyunne. Maar kom terug hierheen wanneer het licht wordt, dan mag je me naar huis begeleiden. En ik zal extra betalen als je me helpt inslapen.”

Cyunne lachte breed, haar tanden lichtten wit op. De oranje en blauwe vlammen vervormden haar silhouet op de witgepleisterde muren van Ezzines hoofdkwartier, maar de schaduwen joegen haar geen angst aan. Niet veel in de wijk Tenebri joeg haar angst aan, behalve de alomtegenwoordige dreigingen van eenzaamheid, armoede en ouderdom.

“Ik zal er zijn, heer magistraat”, zei ze opgewekt. “Bedankt en tot straks.”

Malarme keek haar na terwijl hij de weelderige rondingen van haar heupen en dijen bewonderde en zich al verheugde op een ochtend vol ongeremde seks. Kom op, oude jongen, hoofd erbij houden, sprak hij zichzelf vermanend toe. Hij stond op het punt om zich in het hol van de Leeuwin te wagen en deze keer had hij zijn lijfwachten niet meegebracht.

Malarme zwaaide de deur open en stapte over de drempel. Binnen weerklonk muziek, gezang en het geroezemoes van stemmen. Twee zwartgeblakerde ijzeren lusters vol kaarsen hulden de gelagzaal van Satans roedel in een gelig licht, maar er stonden ook olielampen op de tafels en op de toog. De man die zong bespeelde ook een snaarinstrument en had een prachtige stem die Malarme kippenvol bezorgde. Overal zaten mannen en vrouwen te praten of elkaar te bepotelen, anderen zaten te gokken of te drinken. De lucht rook naar zweet en verbrande olie, de vloer naar hout en gemorste wijn en de vrouwen naar de goedkope reukmiddeltjes waar ze hun huid en haren mee hadden ingewreven. Al deze geuren vulden Malarmes neusgaten en gaven hem een opgewonden, vrolijk gevoel. Hij was dol op taveernes en Satans Roedel was de meest beruchte van allemaal. Bij het zien van de vrouw in de kooi verscheen er een blik van herkenning in zijn ogen. Dat was toch die slavin waar Ezzine deze middag zo moeilijk over had gedaan? Malarme begon tussen de druk bezette tafels door te lopen, in de richting van de enorme haak waar men de smalle, langwerpige kooi aan had opgehangen. Ja, dat was dezelfde vrouw, dacht hij terwijl hij nieuwsgierig naar haar gezicht keek. Van haar zelfzekere houding was nu niet veel te merken. Ze droeg hetzelfde halfopen tuniekje waarin hij haar die middag had gezien en ze kon zich amper bewegen in de nauwe, ijzeren kooi. Men had haar enkels en polsen aan de spijlen vastgeketend zodat ze niet kon uithalen

naar haar kwelgeesten. Onder de kooi lag een dikke laag stro. De knappe slavin staarde somber voor zich uit en leek zich niets aan te trekken van de mensen die haar beschimpten of haar met etensresten bekogelden. Malarme liep langs de kooi terwijl hij zich een weg baande naar de lange, houten toog. Meer dan een vluchtige blik op haar lange benen keurde hij haar niet waardig. Hij kwam hier om Ezzine te spreken en die zat aan zijn eigen tafel, links naast de toog. Malarme wist waarom: er bevond zich een verborgen valluik in de vloer langs waar de bendeleider en zijn gesprekpartners snel en ongezien zouden kunnen verdwijnen.

“Als dat onze magistratuur niet is.” Ezzine grijnsde hem toe. “De man van honderdduizend Dar! Kom erbij zitten, Malarme. En drink iets, kerel. Je ziet er dorstig uit.”

Malarme grijnsde terug en liet zich op een stoel zakken.

“Dorstig? Uitgedroogd zal je bedoelen. Een mens krijgt hier bijna geen lucht.”

Rond de tafel zaten nog twee andere mannen. Ze droegen onopvallende kledij, hun verweerde gezichten waren zonverbrand en hun haren lang en donkerblond. Ze gaven Malarme een hand, maar stelden zich niet aan hem voor. Ezzine deed dat in hun plaats, zonder hun namen te noemen. Hij vertelde Malarme dat zij huurlingen waren, geharde mannen uit het Nandrudugebergte, zoals hijzelf.

“Deze heren zorgen ervoor dat ik niet wereldvreemd word. Ze zijn mijn oren en ogen en ze houden me op de hoogte van wat er zoal gebeurt in Nez. Ze hebben overal spionnen en tipgevers, in alle wijken van de stad.”

“Interessant”, mompelde Malarme. “Het feit dat ze hier vanavond bij jou aan tafel zitten is geen toeval, of vergis ik me?”

Er verscheen een uitdrukking van respect op het gezicht van Ezzine.

“Nee, je vergist je niet. Ze vangen overal geruchten op over de grootse plannen van onze koning. Hij en Merkonus ontvangen architecten, geleerden, scheepsbouwers, astronomen en zelfs priesters in zijn paleis, maar niemand weet precies wat er gaande is. Maar laat me je één ding vertellen, Malarme. Ik ken Merkonus; de raadgever van onze koning stond ooit op gelijke voet met mij. Hij is een man met wie je rekening moet houden.”

“Jij weet dingen, Ezzine, en ik ben ook niet helemaal onwetend.” Malarme keek Ezzine vragend aan. “Misschien kunnen we elkaar helpen? Ik heb toegang tot de administratie, jij heerst over de onderwereld van Nez. En we willen allebei hetzelfde, toch?”

“Is dat zo?” Ezzine lachte. “Wat wil jij eigenlijk van me, Malarme? Laten we ophouden met rond de pot te draaien en klare taal spreken.”

Malarme slaakte een zucht. Een mollige dienstster met een zware boezem en een knap snoetje verving de lege kruik wijn op hun tafel. Hij wachtte met praten tot ze weg was.

“Ik heb een beetje macht en een mooi inkomen, maar ik wil meer.” Zijn ogen fonkelden. “Ik wil schatrijk zijn, onmetelijk rijk, zodat mijn macht zich over de hele stad uitbreidt. En dat is iets waar jij me bij kunt helpen, Ezzine.”

“Misschien”, opperde die. “Wat had je in gedachten?”

“Om te beginnen is er die wedstrijd. Jouw Leeuwin moet het opnemen tegen mijn prijsvechter. Hij is een soldaat uit Kindars ruitery. En de Leeuwin moet verliezen.”

Ezzine knipperde met zijn oogleden.

“Wat?”

“Het klinkt waanzinnig, ik weet het, maar het moet. Ik zal het je uitlegen, maar de informatie die ik je geef is strikt vertrouwelijk.” Malarme wierp een veelzeggende blik op de twee huurlingen van Ezzine. “Ik heb er liever geen getuigen bij.”

Ezzine knikte en maakte een wuivend gebaar met zijn hand, waarop de twee mannen opstonden en naar de toog slenterden. Ezzine richtte zijn aandacht opnieuw op de magistraat.

“Vertel op, Malarme, ik luister. Je hebt me nieuwsgierig gemaakt.”

Malarme kruiste zijn vingers en fluisterde: “De uitdager werd me aangereikt door Kindar zelf. Jouw Leeuwin begint een legendarische status te krijgen, zelfs in het paleis praat men over haar zegereeks in de kuil. Kindar en Merkonus willen die roem gebruiken voor eigen doeleinden. De koning wil absoluut dat een van zijn eigen mannen haar verslaat.”

Ezzine fronste vragend zijn wenkbrauwen.

“Waarom? Wat heeft Kindar daaraan?”

“Het zou een opsteker zijn voor de naam en faam van hun leger”, antwoordde Malarme. “Kindar is zinnens om een dienstplicht in te voeren, zie je. Het heeft allemaal te maken met het grote plan. Kindar wil uitbreiden en Merkonus wil op veroveringstocht.”

“Wat wil hij dan veroveren? In het noorden heb je de bergen, er zijn wat gemeenschappen die leven van jacht en visvangst. Je kunt er nagenoeg

niets verbouwen en het terrein is er onmogelijk. En voor de rest is er alleen maar water.”

Malarme schudde zijn hoofd.

“Kindars raadgever beweert van niet. Terwijl wij spreken, werken scheepsbouwers aan een vloot, ergens op een geheime locatie ten westen van Nez, langsheen de rivier de Waeg.”

“Een vloot?” Ezzine wreef over zijn met grijze haartjes bedekte kin. “Men heeft mij altijd verteld dat de grote vloed al het land om ons heen verzwolg. De Waeg stroomt naar het westen, vloeit daar in de zee en die bedekt de hele aarde.”

“Dat dacht iedereen, Ezzine”, reageerde Malarme. “Maar stel dat het niet waar is? Stel dat Kindars raadgever de waarheid spreekt en er nog werelden zijn die wachten om veroverd te worden?”

“Mmmh, niets is onmogelijk.” Ezzine wierp een onwillekeurige blik op Jente, die werd uitgelachen en met vuiligheid bekogeld. Malarme vroeg nu om haar op te offeren voor het hogere doel. Niemand was onvervangbaar, maar slaven waren duur en de opleiding die hij haar had gegeven, had vijf jaar in beslag genomen. Hij had haar gekocht voor drieduizend Dar, maar nu was Jente het vierdubbele waard. Om zo’n waardevolle slavine op te offeren, daar moest iets tegenover staan.

“De vrouw in de kooi, dat is toch die van deze middag?” Malarme had gezien waar Ezzine naar staarde. “Straf je haar omwille van mij?”

Ezzine knikte.

“Ze gedroeg zich wulps en uitdagend. Dat leidde bijna tot problemen met jouw lijfwachten. En ze loog tegen me.”

“Het was ook mijn schuld”, zei Malarme sussend. “Ik vond haar aantrekkelijk en hield haar voor een prostituee. Maar ze is meer dan dat, niet?”

“Ja, Jente is de Leeuwin van Sorot”, antwoordde Ezzine, die besloten had om de magistraat in vertrouwen te nemen. “Het feit dat ik dit met je deel mag je beschouwen als de bezegeling van onze overeenkomst. Maar je moet me toch eens uitleggen wat wij te winnen hebben bij de dood van mijn Leeuwin?”

“Ik dank je voor je vertrouwen, Ezzine.” Malarme glimlachte. “Betekent ze dan zoveel voor je?”

Ezzine haalde zijn schouders op.

“Ik mag haar graag. Jente is bijzonder, maar niet onvervangbaar. Ik heb tientallen slavinnen die minstens even mooi zijn als zij en een nieuwe prijs-

vechter opleiden kan altijd. Maar Jente heeft een reputatie opgebouwd. Zoiets kost tijd en geld. Veel geld.”

“En dat is precies wat wij gaan verdienen”, zei Malarme enthousiast. “Sloten vol geld. Ik heb mensen die voor ons zullen inzetten. Geen opvallend grote sommen, maar in totaal spreken we toch over een bedrag van tachtigduizend Dar. Dat is alles wat ik bij elkaar kon schrapen. Jij bepaalt uiteraard zelf hoeveel je wilt inzetten. De woekeraars die de weddenschappen aannemen, zullen er zwaar aan verliezen. Zoals je wellicht weet staat de Leeuwin van Sorot tien tegen één genoteerd, dus wij zullen onze inzet vertienvoudigen. En dat geld is belastingvrij! Ons fortuin zal gemaakt zijn. Als we daarna verstandig investeren en onze samenwerking uitbreiden, worden we rijker dan Kindar zelf. Bovendien is het de wens van de koning en van Merkonus. Ze zullen de wijk Tenebri als een trouwe bondgenoot beschouwen. Geen controles meer, geen bemoeienissen door het leger.”

Ezzine overwoog dit alles. Hij kneep zijn oogleden half dicht en knikte Malarme toe om aan te geven dat hij akkoord ging met het plan van zijn nieuwe zakenpartner. Onmetelijke rijkdom en macht over hun medemenssen was precies waarom hij en Merkonus indertijd naar de verboden kant waren overgegaan. Merkonus zocht naar een of ander oud manuscript omdat hij dacht dat het hem de macht en rijkdom zou geven die hij wilde, maar Ezzine had een andere weg gekozen om zijn fortuin te zoeken. Hij wierp een nadenkende blik op Jente terwijl hij een beker wijn naar zijn lippen bracht en dronk. De slavin bleef stoïcijns kalm onder de pesterijen van de klanten en het personeel. Ezzine wist dat de andere vrouwen jaloers waren op Jente, omdat ze vaker in zijn bed vertoefde dan eender welke andere vrouw. Hij zou haar missen, niet alleen als prijsvechter, maar ook als minnares. Hij bewonderde haar karakter, moed en doorzettingsvermogen, en de gulle manier waarop ze zich aan hem overgaf tijdens de daad was nooit gespeeld.

“Het valt je zwaar, is het niet?” Malarme keek hem onderzoekend aan. “De Leeuwin van Sorot draagt een helm als ze in de kuil aantreedt, toch? Niemand kent haar gezicht. Kan je geen andere vrouw in haar plaats de kuil insturen?”

“Onmogelijk”, antwoordde Ezzine. “Er worden fortuinen op haar ingezet. Ze is zo goed als naakt wanneer ze vecht en de mensen kennen de taetoeage op haar rug. Nee, ze zouden het meteen doorhebben. Het moet Jente zijn.” Ezzine pauzeerde even en nam een slok wijn. Hij veegde zijn baard af

met zijn mouw en gebaarde naar de ijzeren kooi. “Meestal worden leugenaars en kwaadsprekers onder mijn bedienden of bendeleden naakt in die kooi vastgeketend, om hen te vernederen, maar in de eerste plaats om te vermijden dat men hun kleding beschadigt”, legde hij uit. “Zelfs het eenvoudigste kledingstuk kost al gauw vijftien Dar en dat kunnen zij niet betalen, of ze moeten er honger voor lijden. Maar als ik Jente naakt tentoon zou stellen, zouden de littekens op haar buik en rug zichtbaar zijn. Net zoals de tatoeage van de kop van een leeuwin, dwars over haar ruggengraat en precies tussen de twee kuiltjes boven haar billen. Men denkt echter dat ik haar ontzie omdat ze mijn favoriete is, daarom wordt ze voortdurend getreiterd.”

Malarme zweeg even. Zijn vingers speelden met de halfvolle beker die voor hem stond, maar zijn schrandere ogen keken naar Ezzine.

“Haal haar eruit”, zei hij opeens. Hij glimlachte naar zijn tafelenoot. “Toe? Schenk Jente vergiffenis. Vertel iedereen dat het mijn schuld is, dat de weekhartige magistraat van de Tenebriwijk medelijden voelde voor het arme slavinnetje en laat haar bij ons aanzitten. Ik wil haar levensgeschiedenis kennen, voordat de legende van de Leeuwin van Sorot tot oudemanenpraat wordt herleid.”

Ezzine liet zich vermurwen. Eerlijk gezegd kostte het hem niet eens zo veel moeite om aan het verzoek van Malarme gehoor te geven. Hij wenkte een van de diensters en wachtte geduldig tot die bij zijn tafel kwam staan.

“Laat Jente uit de kooi halen,” beval hij. “Breng haar naar achteren en zorg dat ze zich kan wassen. O, en zeg haar dat ze zich mooi kleedt. De magistraat nodigt haar uit aan onze tafel.”

Jente wist niet goed wat te verwachten toen ze van haar boeien werd bevrijd en door een van Ezzines mannen uit de kooi werd gehaald. De diensters en de prostituees die hoog in rang stonden in Satans Roedel jouwden haar uit. Zij vonden het niet rechtvaardig dat ze een voorkeursbehandeling kreeg. Ze wisten ook dat gestrafte slaven normaal gezien de hele nacht in de kooi opgesloten bleven, het voedde hun jaloezie dat zij alweer bevoordeeld werd. Jente negeerde de bittere verwijten die ze haar naar het hoofd slingerden en volgde haar begeleider naar achteren. Tot haar verbazing brachten ze haar naar de badruimte, waar ze haar alleen lieten om zich in alle rust te wassen en te verkleden. Iemand had er een propere tuniek klaargelegd, één die er precies zo uitzag als degene die men de hele avond

met vuiligheid had bekogeld. Ze kleepte zich uit en nam een bad, maar ze was er niet bij met haar gedachten en genoot niet van het warme water. Er dreven muntblaadjes in en het aroma van de munt vermengde zich met de sterke geur van sandelhout. Vloer, muren, plafond en de tobbe zelf waren uit deze houtsoort vervaardigd. Er zaten planken in de muur waarop olielampen brandden en er stond een lange bank om op uit te rusten of om je kleren op te leggen. Jente sloot haar ogen en vroeg zich af waarom de magistraat naar haar gevraagd had. Was hij nog boos over de ruzie van die middag? Of had hij naar haar gevraagd omdat hij haar begeerde? Misschien had hij Ezzine zo ver gekregen om haar met hem te delen? Wat het ook was, ze zou geduld moeten oefenen. Ze klemde haar sterke vingers rond de randen van de tobbe, duwde zich overeind en stapte uit het bad om zich af te drogen. Vervolgens trok ze het leren tuniekje over haar hoofd. De ceintuur van gevlochten koord knoopte ze rond haar taille. Ze kamde haar natte haren naar achteren, bond er een lint rond en stapte in haar sandalen.

Jente voelde zich als herboren toen ze naar de gelagzaal terugkeerde, maar bij het zien van Ezzine en de magistraat, zo gezellig keuvelend aan de tafel van haar meester, bekwam haar een gevoel van naderend onheil. Er liep een rilling over haar rug en de palmen van haar handen werden klam. Ze voelde zich zenuwachtig worden zonder te weten waarom. Ze moest erop letten zich niet te zelfzeker of uitdagend te gedragen, dus probeerde ze een bedeesde houding aan te nemen toen ze bij hun tafel kwam staan en haar keel schraapte.

“U had om mij gevraagd, heer Ezzine?”

Ezzine knikte.

“Je mag hier plaatsnemen, Jente, hier tussen mij en heer Malarme. Hij heeft ons een uitdager bezorgd, jouw volgende tegenstander in de kuil.”

Jente sperde haar ogen wijd open. Was dit een test of zo? Ze mocht nooit tegen iemand zeggen dat zij de Leeuwin van Sorot was.

“Schrik maar niet”, zei Ezzine lachend. “Hij weet het. De magistraat is mijn nieuwe partner, we gaan samen zaken doen. Je bent hier op zijn verzoek.”

Jente knikte Malarme beleefd toe, maar ze begreep nog altijd niet waarom ze bij de twee heren aan tafel zat. Vanonder haar lange wimpers zag ze de magistraat naar haar staren. Veel boezem had ze niet, maar de man keek naar de plek waar haar kleine borsten een zachte welving vormden onder de nauwsluitende tuniek. Ze bloosde onder zijn schaamteloze blikken. Was

ze daarom uit de kooi bevrijd? Omdat die machtige man met haar naar bed wilde? Ezzine had haar nog nooit met iemand anders gedeeld. Ze was zijn slavin en het was zijn recht om haar te prostitueren als hij dat wilde, maar Jente had altijd gelooft dat Ezzine echt om haar gaf en zoiets nooit zou doen. Tot nu. Die gedachte bracht het ontzag dat ze voor haar meester voelde aan het wankelen. Ze voelde zich somber worden en slikte.

“Malarme is geïnteresseerd in je levensgeschiedenis”, zei Ezzine, haar neerslachtige gedachten onderbrekend. “Hij wil graag weten hoe je geworden bent tot wat je nu bent.”

Ze keek op en er verscheen wat hoop in haar ogen. Misschien maakte ze zich zorgen om niets.

“Wilt u dat ik de magistraat vertel over hoe ik hier in Nez belandde? Hoe ik bij u in de leer ging en de Leeuw werd?”

Ezzine schudde zijn hoofd.

“Nee, alles. Waar werd je geboren? Hoe leefde je voor je tot slaaf gemaakt werd? Je levensgeschiedenis, Jente.”

Ze keek van de één naar de ander en haalde diep adem. Als die magistraat haar verhaal wilde horen, zou ze het hem vertellen. Ze legde haar handen voor zich op de tafel en zag Ezzine naar haar glimlachen en een beker wijn voor haar inschenken.

“Vierentwintig jaar geleden werd ik geboren”, zei ze. “Mijn moeder behoorde tot een volk dat men nu de Soroten noemt, maar zo noemden wij onszelf niet. Sorot was de naam van een van onze hoofdmannen, een krijgsheer die Kindar lange tijd weerstond. Wij noemden onszelf gewoon het Volk. Niemand wist toen dat er nog andere mensen waren. De wijzen dachten dat alleen de voorvaderen van het Volk de grote vloed overleefd hadden. We leefden als nomaden en trokken van grot tot grot, maar toen de regentijd eindigde en de natuur zich herstelde, stelden de wijzen voor om een versterkt dorp te bouwen en het land te bewerken. Zij hadden de kennis om dat te doen van generatie op generatie doorgekregen, ook al leek zoiets toen onmogelijk. Wij geloven dat Ikooh, de maangodin, verantwoordelijk was voor de grote vloed, maar ook voor al het leven dat niet werd vernietigd door die ramp.”

Malarme fronste en snoof.

“Ikooh? Nooit van gehoord. Geloven jullie nog altijd in die zogenaamde godin?”

“Ja, heer. Ook nu, in slavernij, brengen de mensen van mijn volk Ikooh nog altijd offers, zelfs al hebben ze geen bezittingen. Ik offer elke week bloemen die ik geplukt heb, of wat brood, of enkele druppels van mijn bloed. Ikooh beschermt mij, ook als ik tegenover grotere en sterkere tegenstanders sta, hier buiten in de kuil.”

“Je wordt goed beschermd”, zei Malarme laconiek. “Met vijftien zeges op rij kan ik jouw maangodin niet zonder meer afschrijven, maar vertel verder. Hoe oud was je toen je tot slaaf werd gemaakt?”

“Tien jaar geleden verscheen Kindar opeens in onze gebieden”, antwoordde Jente. Haar blik verhardde toen ze verderging. “Onze mannen waren geen partij voor zijn krijgers te paard. Kindars ruitery vormde een beroepsleger en wij waren boeren, heer. Sorot geloofde nochtans dat we een kans maakten, maar dan moest het volk zijn zonen afstaan. Zijn moed en enthousiasme vonden weerklank en hij vormde een leger, maar het was tevergeefs. Het Volk werd verslagen, Sorot werd gedood en zij die het overleefd hadden, werden als slaven naar Nez gebracht. Meer dan zevenhonderd mannen, vrouwen en kinderen.” Ze zweeg even en zuchtte diep. Malarme stelde geen vragen deze keer, maar wachtte geduldig op de rest van haar verhaal. “Ik was veertien toen men mij verkocht”, zei Jente bitter. “Een mager meisje met veel te lange ledematen, een ingevallen gezicht en helemaal alleen op de wereld. Mijn ouders waren gedood en mijn broers ook. Ik wilde geen slavin zijn, ik wilde sterven. Ik geloof nog altijd dat heer Ezzine die doodswens in mijn ogen las. Hij kocht me voor drieduizend Dar van de soldaat die me als oorlogsbuit had meegevoerd. Toen al kon hij mijn gedachten lezen en mij zien voor wie en wat ik was.”

Ezzine schoot in de lach.

“Jente overdrijft. Woorden in een gesprek moeten, net als druppels in een bereiding, juist afgemeten worden. Waarmee ik wil zeggen dat ik absoluut geen gedachten lees, Malarme. Nee, wat ik in haar ogen zag, was de bereidheid om te sterven. Voor mij is het aanvaarden van je eigen sterfelijkheid voldoende basis om met een dure en tijdrovende opleiding tot prijsvechter te starten. Dat ze achteraf zo goed werd heeft ze volledig aan haar eigen kwaliteiten te danken.”

9

“En? Wat vind je ervan?”

Nuru keek naar het grote boek dat op het eikenhouten tafelblad voor hem lag. Het was getiteld: ‘Boek der kronieken’, al was dit niet helemaal de waarheid. ‘Een van de boeken der kronieken’ zou een meer waarheidsgetrouwe benaming geweest zijn, maar dat was natuurlijk te omslachtig. De boeken der kronieken waren de enige zaken in de Orde die daadwerkelijk waarde hadden, omdat de kaft steeds met fijn bladgoud werd afgewerkt. Een kunstenaar schilderde de voorkant van deze boeken stevast vol met geneeskrachtige planten in hevige kleuren, die steeds verschilden van boek tot boek. De kroniek die nu voor hem lag, was de laatste in de rij; er was al een lange tijd geen nieuwe bij gekomen en dit bedroefde hem.

Het boek lag voor hem open, en alsof de zon zelf hem aan de belangrjkheid van dit gesprek wilde herinneren, bescheen een zonnestraal de passage die voor hem lag:

*Donkere volken pakken zich samen...
Boven Nandrul's top.
Gevaar uit het Oosten zal ons beschamen
De berk, dood in de knop.*

“En?” De stem van de overste klonk ongeduldig.

“Er staat een fout in dat vers.”

De overste werd rood. Nuru wilde hem niet echt kwaad maken, maar soms kreeg hij het heen en weer van de beate bewondering van de ordeleden voor Nestor de Onfeilbare, die deze passage geschreven had.

“Ik weet dat hij *wolken* in plaats van *volken* bedoelde, Nuru. Is dat echt het enige commentaar dat je kunt geven?”

Nuru haalde zijn schouders op.

“Niet echt onfeilbaar dan, of wel?”

De overste schudde ongeduldig met zijn hoofd. Zijn stem klonk droevig toen hij verder ging.

“Ik had moeten weten dat ik aan jou niet veel zou hebben.”

Nuru keek naar hem op. De overste zat in zijn hoge stoel achter zijn bureau. De kamer was eenvoudig ingericht, zoals de Orde het bepaalde. Zijn vertrek lag op het hoogste punt van de Orde, er moest immers enige blijk van hiërarchie gegeven worden, maar voor de rest deed niets vermoeden dat hij zich hier in het vertrek van hun hoogste gezagsdrager bevond. Het licht viel langs verscheidene ramen naar binnen en bescheen hen beiden. Toch was deze constructie niet voor hen gebouwd. Het licht diende vooral voor de vele kruiden en planten die kriskras over het vertrek verspreid waren. Voor een leek riepen deze chaos op, maar elk ordelid wist dat het dat niet was. De planten verspreidden elk hun karakteristieke geuren en de vreemde plaatsing ervan zorgde ervoor dat de geuren elkaar op de best mogelijke manier ondersteunden. Iedereen die in het vertrek van de overste kwam, voelde zich meteen verkwikt en rustig door deze allesomvattende geur. De bedoeling hiervan was duidelijk. Elk gesprek moest zo sereen mogelijk plaatsvinden. Nuru was echter te oud geworden voor deze trucjes. Elke keer dat hij bij de overste kwam, voelde hij zich ongemakkelijk.

“Jij doet in ieder geval je naam van ‘Nuru de Dwarsligger’ alle eer aan”, ging de overste verder.

Nuru kon een glimlach niet tegenhouden. De overste en hij hadden één ding gemeen: ze waren allebei nogal opvliegend van aard, iets wat bij de ordeleden niet veel voorkomend was.

“Goed. De vier regels lijken me behoorlijk duidelijk”, zei Nuru kalm. “Donkere wolken pakken zich samen boven de berg van onze orde, en dat hebben we te danken aan een volk uit het Oosten. Een volk dat ons beschaamt. In dat geval kan ik enkel aan Merkonus en zijn magica’s denken. Een grotere schande kan ik me niet voorstellen.”

“Ga voort”, zei de overste zuur.

Nuru zuchtte en trok diepe rimpels in zijn voorhoofd. De laatste zin baarde hem pas echt zorgen, al wilde hij dat niet toegeven. Dat zou betekenen dat hij enige waarde aan de woorden van ‘Nestor de Praalhaar’ schonk. De berk was sinds het moment dat Hermanus, de legendarische stichter van de Orde, zijn eerste zin in het eerste boek der kronieken schreef en

waarin hij beschreef hoe berkenschors, het symbool van hun orde, pijnstillend werkte.

“De berk is het teken van onze orde, en als die dood in de knop is...” Hij liet de woorden in de lucht hangen.

“Dan is volgens zijn bewoordingen de Orde ten dode opgeschreven”, zei de overste grimmig. “Blij dat we het daarover eens zijn.”

Nuru haalde zijn schouders op.

“Het kan ook betekenen dat onze orde altijd rot is geweest, daar de knop het prille begin van de Berk uitmaakt.”

Ondanks zijn woorden glimlachte de overste.

“Jij bent altijd een onruststoker geweest, Nuru. Ze zouden je beter Nuru de Onruststoker noemen.”

Nuru haalde zijn schouders op.

“Ik ben nog altijd in de eerste plaats een wetenschapper. Ik houd ervan de zaken analytisch te bekijken. Dat maakt me een slecht ordelid, ik weet het. Maar het is nu eenmaal zo. Ik houd niet van die mythische bewoordingen die Nestor de Praal- ik bedoel de Onfeilbare steeds gebruikt. Waarom kan hij niet gewoon neerpennen wat hij bedoelt?”

De overste zei niets, maar wees naar een van de vele, omkaderde spreuken die aan zijn muur hingen. Nuru hoefde de wijsvinger niet te volgen om te weten welke hij bedoelde. Hij kende de spreuken ondertussen van buiten. ‘Woorden in een gesprek moeten, net als de druppels in een bereiding, juist afgemeten worden’, stond er.

“Je vergeet je plaats, Nuru. Mystiek heeft altijd een belangrijke rol in onze orde gespeeld. Of wil je nu misschien ook beweren dat de vruchten van de Levensboom niet heilzaam zijn?”

Nuru zuchtte. De Levensboom was het mystieke middelpunt van zijn orde. Rond alles in zijn orde hing een aura van mystiek, wat ook niet te verwonderen was, daar de ordeleden veel van hun informatie uit de geesteswereld haalden.

“Jouw analytische geest heeft me sinds het prille begin, toen je hier voor het eerst binnenkwam, geïrriteerd. Het is niet de juiste instelling voor een ordelid. Ik heb steeds gedacht dat jij...” Hij hield zich plotseling in toen Nuru hem fel aankeek.

Hun blikken raakten elkaar, maar het was de overste die als eerste naar beneden keek. Nuru begreep maar al te goed waarom. Sinds het begin had de overste hem tegengewerkt. De raad had hem als lid goedgekeurd, maar als overste had hij Nuru de lessen kunnen ontzeggen. Hij had gehoopt dat Nuru bij zijn laatste test gefaald zou hebben. Gelukkig was de bibliotheek voor iedereen vrij om te raadplegen, en Nuru was altijd een autodidact geweest. Hij had de eindproef met glans gehaald. De overste had gedacht dat hij naar de verboden kant zou overgaan, maar uiteindelijk was het zijn lieveling die hem verraden had. Toch kende Nuru de verborgen en gevaarlijke kennis ook. Maar al te goed zelfs. Een overste had ooit in een van de boeken geschreven dat als men wilde dat iemand verboden kennis opdeed, men hem dit moest verbieden. Wat Nuru betrof mocht men deze spreuk ook aan de muur hangen, maar dat zou natuurlijk nooit gebeuren.

De overste klonk verrassend zacht toen hij verder ging. “Ik weet dat ik je slecht behandeld heb, Nuru, maar gedane zaken nemen geen keer. Merkonus kent geheimen die eigenlijk alleen een overste hoort te kennen, dat maakt hem extra gevaarlijk. Ik heb de verkeerde aan mijn borst gekoesterd. We zijn nu zelfs zo ver gekomen dat ik jou om hulp moet vragen. Jij bent mijn laatste hoop.” Hij glimlachte. “De Levensboom heeft zin voor ironie.”

Nuru zei niets, maar keek de overste enkel stoïcijns aan.

“Ja, je verstaat me goed”, sprak die. “Ik wil dat je achter Nestor aangaat om hem naar de ware betekenis van de woorden te vragen. Ik heb natuurlijk de geesten van onze voorvaders om raad gevraagd, maar zij schenken me enkel warrige beelden. Vreemde gebouwen en mannen met paardenhoofden, niet echt iets wat we in de gegeven omstandigheden kunnen gebruiken.”

De overste liet zijn hoofd zakken. Zijn grijze haar plakte aan zijn lange voorhoofd. Hij zag er nog steeds voornaam uit, maar hij had veel van zijn waardigheid verloren. Het moest voor hem niet gemakkelijk geweest zijn om hem om hulp te vragen, dacht Nuru. Het betekende dat zijn scherpe inzicht hem begon te verlaten. Andere ordeleden hadden Nuru al op de vergeetachtigheid van hun overste gewezen. Daarop had hij hen streng berispt, maar alleen het feit dat erover gepraat werd, was een teken aan de wand. Ondanks het feit dat ze niet de beste vrienden waren, voelde Nuru dan ook een zekere vorm van medelijden voor de overste. Zijn inzicht was

niet altijd even scherp geweest, getuige Merkonus, maar een einde in vergetelheid had hij niet verdiend. Spijtig genoeg had de Orde voor deze ziekte nog steeds geen middel gevonden.

“Ik zal doen wat u vraagt, overste”, zei Nuru zacht.

De ogen van de overste keken hem fel aan.

“Ik hoef jouw medelijden niet, Nuru.” Hij pauzeerde even en zuchtte. “Alsjeblieft, niet van jou.”

Nuru knikte. Het deed hem desondanks deugd dat de vlam in de overste nog niet gedoofd was. Hij kon ‘zijn mensen’ nog steeds peilen. Als in antwoord op zijn gedachten priemden de ogen van de overste in die van hem. Nuru voelde de rillingen over zijn rug gaan.

“We hebben het daarnet over het visioen van Nestor gehad, maar hoe zit het met jouw visioenen?”

Nuru werd net niet rood.

“Het is lang geleden dat ik er nog één gehad heb, overste. Om eerlijk te zijn, ben ik er niet zo mee bezig. Visioenen zijn uitputtend en leiden zelden tot iets. Dikwijls hebben ze zelfs geen effect op ons leven.”

De overste haalde zijn schouders op.

“Ergens heb je wel gelijk, maar toch denk ik dat je er heel goed in zou zijn als je dat zou willen. Heb je al spontane visioenen gehad?”

Nuru keek hem verbaasd aan.

“Nee, ik heb er nog steeds de geheime bereiding voor nodig. Mag ik vragen waarom?”

De overste schudde het hoofd en zei: “Het is niet zo belangrijk.”

Met een glazige blik keek hij voor zich uit en zweeg. De atmosfeer werd drukkend.

“Ik zal dan maar gaan, overste”, zei Nuru uiteindelijk.

De overste wuifde zwak met zijn hand. Nuru draaide zich om en ging in de richting van de deur.

“Nuru?”

Hij hield zijn pas in.

“Ja, overste?”

“Breng me alsjeblieft goed nieuws. De Orde heeft het nodig.”

Nuru knikte, maar het was niet van harte. Sommige wensen waren nu eenmaal onmogelijk.

Hij haastte zich naar zijn kamer, die zich in het midden van de Orde bevond. In de kamer van de overste was het licht overvloedig, maar de uit de rots gehouwen gangen waren, op het vale licht van verscheidene honingkaarsen in eenvoudige staanders na, aardedonker. Hij kende de weg echter blindelings en stapte zonder te aarzelen de opening in die de ingang van zijn kamer vormde. De kamers van de ordeleden hadden geen deuren, privacy was een luxe die niet aangeleerd werd. Niet dat iemand ooit de aandrang voelde om een ander te storen. Toch had Nuru dit hinderlijk gevonden, maar hij was dan ook geen normaal ordelid. De kans op een nieuwe reis wond hem zelfs op, een gevoel dat vele andere ordeleden ook vreemd was.

Een smal en hoog venster verlichtte zwak zijn kamer. Nuru stak een paar kaarsen aan en verspilde verder geen tijd. Hij ging naar een eikenhouten kast die zich aan de westkant van zijn muur bevond. Het was lang geleden dat hij zijn eenvoudige reiskledij van schapenwol nog had aangedaan. Die rook muf, maar hij had geen tijd om ze eerst te luchten. Hij kon het witte kled dat hij hier dagelijks droeg niet aandoen voor deze reis. Dat was niet praktisch en de tijd dat men de helers van de Orde met eerbied en ontzag bejegende, was dankzij de magica's allang verleden tijd. Zijn schapenwollen mantel was iets te warm voor nu, maar de zomer liep langzaam op zijn einde en met de intrede van de herfst en de winter kon hij de extra warmte wel gebruiken.

Hij stopte een warme jas van berenvel, een dikke deken en zijn reiskussen in een plunjezak. Onderin de kast lag ook nog steeds de geldbuidel met honderdvijftien Dar. Geen onaardig bedrag voor een reis, maar tevens voldoende om dieven en schurken aan te trekken. Hij moest voorzichtig zijn. Hij had het tijdens zijn vele reizen verdiend door zijn diensten aan te bieden, maar dat was lang geleden en volgens de laatste berichten wilden de meeste mensen de diensten van de Orde niet meer. Met gemengde gevoelens hing hij de buidel rond zijn hals. Hij ging naar zijn nachtkastje en nam het enige, nog onafgewerkte, manuscript dat hij ooit geschreven had. De bladzijden waren met twee lappen leer en wat touw met elkaar verbonden en op de eerste pagina was in zijn handschrift de titel 'Handig lexicon van plantenkunde voor op reis' geschreven. Hij glimlachte en plaatste het pri-

mitieve boek in de plunjezak. Hij had dit lexicon niet echt nodig, maar het gaf hem een veilig gevoel als hij het bij zich had.

Langzaam stapte hij naar zijn bed en nam de staf die tegen het voeteinde stond in zijn handen. Zijn verweerde vingers gingen liefkozend over het gekronkelde hout. Het ding leek op het eerste gezicht slechts een lelijke stok. Hij was ongeveer tachtig centimeter lang, wrong zich in verschillende bochten en was nergens helemaal recht. Dit was zijn kostbaarste bezit. Hij herinnerde zich als de dag van gisteren de moeite en pijn die het hem gekost had om uit een oude olijfrank deze staf te snijden. Het harde hout liet zich niet gemakkelijk manipuleren en hij had nooit zo veel brouwsels voor het verzorgen van wonden moeten gebruiken om zijn pijnlijke vingers te verzorgen als toen. Maar juist het ontembare van het olijfhout paste bij zijn onwrikbare karakter. Het was een goede reisstaf en ook niet onbelangrijk - een goede vechtstaf die nooit zou breken. Al hoopte hij vurig dat hij hem niet gauw voor dat doeleinde zou moeten gebruiken.

“Nog één ding”, mompelde hij terwijl hij naar zijn schrijfbureau stapte. Hij deed een van de lades open en haalde er wat papier, inkt in een zwart potje en een schrijfveer uit. Hij deed alles voorzichtig in een waterdicht zakje en plaatste dit op het manuscript in zijn plunjezak. Nu was hij bijna klaar. Hij moest zich enkel nog laten scheren. De lange, bruine, met wit doorvlochten baard benadrukte, nog meer dan het kleed, zijn status. Hij moest aan een ordelid vragen om hem af te doen, hoezeer het hem ook speet.

Het betreffende ordelid had hem met een afwijzende blik aangekeken toen hij zijn verzoek deed, maar had niets gezegd. Hij wist wel beter dan hem tegen te spreken. Toch voelde zijn baardloze kin ook voor Nuru vreemd aan. De kapper was de enige in de Orde die zoiets ijdels als een spiegel mocht gebruiken en Nuru was geschrokken toen hij zijn gerimpelde, ingevallen gezicht zag. Zijn hoofd was nog steeds lang en zijn kaakbeenderen verrieden nog steeds zijn wilskracht, maar in zijn donkere haardos zaten al heel wat grijze haren en zijn hoge voorhoofd begon de strijd met zijn haardos te winnen. Zijn jeugdige onstuimigheid was nog niet helemaal verdwenen, maar er waren al wel twintig zomers voorbijgegaan sinds het moment

dat hij de Orde betreden had. Toch voelde hij zich nog vitaal en reisvaardig, zelfs al was zijn laatste reis zeven jaar geleden. Hij knikte zwijgzaam naar het ordelid vooraleer hij de ruimte verliet en naar de keuken ging. Ook hier was iemand aanwezig en ook hier werden geen woorden verspild. Nuru nam het eten dat hij nodig had voor de eerste dagen en plaatste het in een knapzak die de man in de keuken hem overhandigde. Het verwonderde Nuru niet dat de man van zijn queeste afwist. De Orde kende geen geheimen. Hij gunde zichzelf een glimlach toen hij een grote, gezouten lap spek in stukjes sneed en in de knapzak plaatste. Eén stukje hield hij in zijn hand.

De warmte en helderheid van de binnenplaats verkwikten hem toen hij uit de donkere ruimtes van de Orde kwam. Overal was men bezig met het verzorgen van de planten en kruiden die hen voedden en waarmee zij in hun levensonderhoud voorzagen. Nuru wist dat andere ordeleden deze planten zouden gebruiken voor het maken van de bereidingen die hun orde ooit beroemd had gemaakt, maar dat interesseerde hem niet. Hij nam het stukje spek, wuifde ermee boven zijn hoofd en maakte een krassend geluid. Sommigen keken vreemd op, maar hen negeerde hij. Even voelde hij ongerustheid toen zijn roep niet meteen werd beantwoord, maar toen hoorde hij het vertrouwde krassen van zijn reisgezel. Een volwassen kraai vloog weg van een tak en rukte in scheervlucht het stukje spek uit zijn hand. De vogel schrokte het naar binnen vooraleer hij op zijn staf ging zitten. Nuru lachte terwijl hij het dier liefkozend over zijn veren aaide. Het staarde trots voor zich uit.

“Mijn trouwe Krachi. Het ziet ernaar uit dat we weer op reis gaan.”

Krachi kon zijn vreugde enkel met een luid gekrijs beamen.

Nuru stapte al in de richting van de ‘kooi’, zoals het transportmiddel van de Orde werd genoemd, maar ging eerst nog een bezoekje brengen aan de grote zaal, die zich aan de noordkant van het binnenhof bevond. De ruimte was goed geventileerd om de vele planten de kans te geven optimaal te drogen. Er hing een kruidige geur in de zaal, die Nuru steeds licht in het hoofd maakte. Vele reageerkolven en buizen pruttelden samen met tientallen pannetjes op kleine vuurtjes. Negen oudere ordeleden maakten minutieus de bereidingen die de basis van hun orde vormden. Niemand keek naar

hem op; de minste fout kon een bereiding verprutsen. Nuru ging naar een grote kast en haalde daar zakjes uit die gevuld waren met de gedroogde vorm van de bereidingen die vooral een helende werking hadden. Op geen van de zakjes stond een beschrijving, maar elk ordelid wist door de geur met welke hij te maken had. Hij plaatste ze in zijn plunjezak en liep met grote passen naar de enige deur die de Orde kende. Zonder aarzelen klopte hij aan. Een luik ging open en een barse stem vroeg: "Wat moet je?"

"Laat me binnen, Hernoc. Je weet waarvoor ik kom."

De man snoof luid. Aarzelend deed hij de zware deur krakend open. In de deuropening stond een breedgeschouderde man van meer dan twee meter lang. Zijn hoofd was kaalgeschoren, maar hij had een lange baard. Een platte neus ontsierde zijn gezicht. 'De waakhond van de Orde' werd Hernoc fluisterend genoemd, maar nooit in zijn nabijheid. Hernoc bleef ostentatief in de deuropening staan.

"Ga opzij, Hernoc", zei Nuru, "of wil je misschien dat ik dit met de overste bespreek?"

Hernoc lachte kort en rauw.

"De overste kan me gestolen worden. Jij hoort hier niet thuis", zei hij dreigend.

Nuru haalde zijn schouders op.

"Als jij denkt dat het jouw plaats is om de Orde te besturen, dan moet ik dit misschien inderdaad beter aan de overste melden."

Hernoc snoof, maar ging toch opzij.

"Ik zie veel in jou, Nuru, en niets ervan is goed. Maar ik zag geen klikspaan in jou. Je stelt me teleur."

Nuru negeerde hem toen hij de slecht verlichte ruimte binnenstapte. Voor hem stonden, verspreid over drie kleine rekjes, de enige zakjes die een andere kleur hadden. Ze waren bloedrood geverfd. Langzaam nam hij er drie uit en plaatste ze voorzichtig bij de andere zakjes in zijn plunjezak.

"Nu, ja, drie. Waarom niet. Neem meteen maar de hele voorraad mee nu je bezig bent. Ik begrijp niet waarom de overste toelaat dat jij deze bereidingen meeneemt. Hij moet echt wanhopig zijn."

Nuru glimlachte. Ondanks zijn dreigende taal mocht hij Hernoc wel. Hij was, na hem, de enige die de overste soms in twijfel durfde trekken. Hij draaide zich om en keek Hernoc spottend aan.

“Dat komt omdat de overste mijn voorkeur voor orgieën kent, Hernoc. Heb je dit spul ooit gebruikt bij de dames? Daar worden ze wild van, kerel.”

Als Nuru al dacht dat hij Hernoc choqueeerde, was hij aan het verkeerde adres. Even krulden zijn lippen op, daarna keek hij hem weer vol minachting aan.

“Maak dat je uit mijn ogen komt. En neem dat zwarte beest van je mee. Jullie maken me misselijk.”

Krachi krijste, maar Nuru kon een glimlach niet tegenhouden.

“Ik zie je ook graag, grote lobbés.”

Nuru grinnikte toen hij in een flits het verbaasde gezicht van Hernoc zag, maar hij maakte wel dat hij wegwam.

Hij talmde nu niet langer en stapte resoluut naar de ingang van het grote gebouw waar de kooi stond. Deze keer hielden de tuiniers van de Orde wel op met werken. Sommigen keken hem aan met ogen vol hoop, maar ook angst. Velen schudden droevig het hoofd.

‘Ja, ik ben jullie hoop, heren’, dacht Nuru grimmig. Hij voelde zich haast opgelucht toen de kooiman het deurtje van de kooi opendeed en hij in de wankle constructie stapte. De wind gierde op deze hoogte door de tralies en weer moest hij de neiging onderdrukken om er terug uit te gaan. Hij hield niet van de kooi, maar dit was nu eenmaal wat hun orde zolang beschermd had.

“Laat maar zakken, jongen”, zei hij zacht.

De kooiman knikte en trok het piepende deurtje dicht. De kooiman was de jongste uit de orde, de enige die jonger was dan dertig jaar. Hij moest, net als alle beginnende ordeleden, aan de onderkant van de ladder starten en in dit geval was dat de kooi. Het feit dat hij nog de enige ‘jongere’ was onder hen was, nog meer dan al de rest, het teken dat deze orde stervende was. Nuru wist wat de overste met ‘goed nieuws’ bedoelde. Hij moest niet alleen Nestor vinden, maar hem er ook van overtuigen om het blazen van de Orde weer op te poetsen. Nestor de Onfeilbare, hun grote, charismatische ordelid, die zelfs zo integer was dat hij het leiderschap geweigerd had.

Nuru schudde het hoofd. Hij was er niet zo zeker van dat hij dit uit integriteit had gedaan. Sommige leden voelden zich soms verheven boven de leraar die hen onderwezen had.

De kooi kwam met een bons op de grond. Nuru moest zich aan de tralies vastgrijpen om niet te vallen. Hij was zo in gedachten verzonken, dat hij zelfs niet had gemerkt dat hij al beneden was. Hij stapte uit de kooi en trok aan het koord dat boven een belletje liet gaan. Krakend ging het ding weer naar boven en Nuru stapte langzaam in de richting van het water.

10

Enkel het klotsen van het water van het Levensmeer tegen de kiel van het schip had de stilte van de overzet onderbroken. De oude Sermoen, veerman en oudste lid van de Orde, was met het verstrijken der jaren zwijgzaam geworden. Hij was het enige lid dat van de overste de toestemming had verkregen zich buiten de orde te vestigen. Zijn huisje stond aan de rand van het meer. Hij zei niets toen hij Nuru aan de andere oever afzette en zijn bootje weer terugstuurde. Nuru vond dit niet erg. Hij kneep zijn ogen bijna dicht en keek naar het donkere naaldwoud dat zich voor hem bevond. Vreemd woud hadden de ordeleden het genoemd, omdat vanaf hier hun invloed ophield. Alles buiten de Rots was voor vele ordeleden 'terra incognita', maar niet voor de paar avonturiers, zoals Nuru, die de orde rijk was. Iedere stap in het avontuur begon vanaf hier.

Nuru snoof de scherpe, maar frisse geur van de naaldbomen op en knikte goedkeurend. Die zou hem een goede nachtrust schenken. Wat hij minder leuk vond, was de dichtheid van het woud. De vele bomen hinderden hem bij zijn bewegingen en ook het smalle, overwoekerde pad begon de strijd met het woud te verliezen. Indien hij hier zou worden aangevallen, was zijn staf nutteloos, daar ze constant tegen de bomen zou komen. Gelukkig, zo wist hij, waren er verschillende open plekken in het woud waar een helder beekje door liep. De flora was daar op zijn minst bijzonder te noemen en herbergde vele planten en bloemen met een heilzame en hallucinerende werking. Daar zou hij zijn eerste nacht doorbrengen. Hij keek naar de zon die al begon onder te gaan en wist dat hij haast moest maken. Hij versnelde zijn pas en verdween zonder om te kijken in het donkere woud.

De zon schemerde al tussen de bomen toen hij bij de eerste open plek arriveerde. Het was de grootste in het woud en hij had er al verscheidene keren geslapen. De vertrouwde omgeving gaf hem een fijn gevoel. Deze plek was

rijk aan belangrijke planten en kruiden en niet te vergeten: paddenstoelen. De meeste hadden geen helende of hallucinerende werking, maar als botanist was Nuru geïnteresseerd in ze allemaal. Hij had echter geen tijd voor studie en krabbels en sneed met het mes, dat hij bij zich droeg in zijn schapenwollen jas, enkel die planten af die hij kon gebruiken. Eerst paardenbloem voor het ontgiften, iets wat hij tijdens zijn tocht misschien nog nodig zou hebben. Daarna kwamen venkel voor de spijsvertering en sint-janskruid tegen ontstekingen. Vooral met het laatste was hij heel tevreden. Hij plaatste de kruiden voorzichtig tussen twee blaadjes papyrus, die het droogproces zouden bespoedigen. Een glimlach krulde zijn lippen toen hij hierna zijn blik naar de paddenstoelen wendde, die overdadig over de hele cirkel verspreid waren. Hij zag de giftige satijnzwam, de voorjaarsamaniet en de zwartgroene melkzwam. Hij moest lachen toen hij dacht aan die keer dat hij het vruchtvlees van de melkzwam in het eten van Hernoc had gedaan. Hernoc had een luide brul gegeven en had daarna zijn mond met liters water gespoeld. Hernoc had nooit zijn betrokkenheid kunnen bewijzen, maar hij had hem sindsdien scherp in het oog gehouden. In ieder geval had het Nuru's reputatie bij de jongere leden alleen maar doen toenemen.

“En hier hebben we dan onze hallucinerende kaalkopjes”, zei Nuru terwijl hij zich bukte en een aantal witgele paddenstoelen voorzichtig uit de grond sneed. Hij nam de paddenstoelen in de hand en plaatste ze in het daarvoor bestemde zakje. Nu keek hij naar de rest van de cirkel, maar hief meteen zijn hoofd op. “Wat voor den Boom...”

Met een paar passen was hij waar hij zijn moest. Hij bukte zich en onderzocht de grond.

“Minstens drie”, mompelde hij en zuchtte. “De eerste slapeloze nacht.”

Ze liepen als razende everzwijnen en vertraptten alles op hun weg. Een verschrikkelijke stank ging aan hun komst vooraf en enkel het zwieren van hun armen en benen liet blijken dat ze menselijk waren. Ze verspilden geen tijd en liepen recht op hun doel af. Het silhouet van een slapende man onder een deken werd flauw door de maan verlicht. Tandem blonken in het maanlicht en als volleerde roofdieren stortten ze zich gillend op de deken die ze in enkele ogenblikken verscheurden. Stukken stof en gras dwarrelde door de lucht.

Het duurde even voor ze hun vergissing opmerkten, maar toen was het al te laat. De eerste had nauwelijks de tijd om zich om te draaien voordat hij door iets hard tegen zijn slaap werd geraakt. Hij zeeg meteen neer.

“Jullie zijn een aanfluiting voor de natuur”, siste Nuru. Het silhouet van zijn lichaam werd door de maan langs achter verlicht en kreeg als zodanig een onheilspellende vorm. Hij haalde opnieuw uit met zijn staf. Een droge ‘tok’ was het bewijs dat ook nummer twee in het stof beet. Hij trok een grimas. “En van ver te horen en te ruiken...”

De derde aanvaller dook opzij en bleef uit de buurt van de staf. Hij keek Nuru loensend als een roofdier aan.

“Komaan, val aan, vuile gunckaslaaf, gedrocht van Merkonus! Toon dat je ook mannen die niet slapen aankan”, schreeuwde Nuru.

De man gromde en viel aan, maar niet op de manier die Nuru verwacht had. Hij nam een aanloop en viel echt aan als een roofdier. Hij nam een sprong, met zijn handen als klauwen voor zich gehouden en de mond wijd opengesperd. Nuru kon nog net de staf beschermend voor zich houden voordat de kaken zich sloten. Nuru dankte zijn vader en zijn lessen toen hij even wankelde, maar toch zijn evenwicht niet verloor. ‘Evenwicht is alles’, had die steeds gezegd en hij was blij dat hij toen geluisterd had. Hij kon zich niet voorstellen dat hij met dit stinkende gedrocht op de grond zou vallen. De stank die alleen al uit zijn mond kwam, was afgrijselijk.

De man hield zijn staf tussen zijn tanden en klauwde naar de mouwen van Nuru’s jas. Die hielden voorlopig stand, maar Nuru wilde niet aan de gevolgen denken wanneer de nagels van deze man het vlees van zijn armen zouden bereiken. Hij besloot er dan ook maar een einde aan te maken, temeer omdat de adem van de grommende man niet langer te harden was.

Hij draaide de stok snel om. De tanden van de man kraakten en hij brulde van de pijn toen hij losliet. Instinctmatig gingen zijn handen naar zijn bloedende mond. Meer had Nuru niet nodig om de staf hard op zijn hoofd te laten neerkomen. De man was meteen uitgeteld.

Nuru hijgde van de inspanning, maar het was nog niet voorbij. Zijn eerste slachtoffer kreunde al. Vlug liep hij er naartoe, plaatste zijn rechtervoet op de nek van de man en zijn linker op zijn dichtstbijzijnde arm. Zijn oog viel op een kruidenzakje aan de riem van de man. Hij bukte zich en trok het los.

De man was nu volledig bij bewustzijn. Hij kronkelde en brulde toen hij zag wat Nuru deed. Die voerde echter de druk van zijn rechtervoet wat op, waarop het brullen overging in gorgelen.

“Is het dit wat je wilt, schepsel?” vroeg Nuru sardonisch terwijl hij het zakje aan de man toonde.

Die sperde zijn ogen wijd open. Nuru zei niets, maar deed vol walging het zakje open en haalde er iets uit wat nog het meeste leek op een bol samengeperste kruiden. Er staken drie zulke bolletjes in het zakje. De man leek te beseffen wat hij ging doen en schreeuwde rauw: “Nee!”

Met een onbewogen gezicht smeed Nuru het bolletje ver in het donkere bos. De man kronkelde en brulde weer. Zijn linkervuist bonkte hard tegen Nuru’s rechterbeen. Die voerde de druk op; de man kreeg geen adem meer. Zijn slagen werden minder in aantal en hevigheid. Toen hielden ze op. Pas nu gaf Nuru hem weer wat ruimte om te ademen, maar niet te veel. De ogen van de man puilden uit. Nuru nam het tweede bolletje.

“Asjbelief.” Het gesmeek was haast niet verstaanbaar en klonk meelijwekkend.

“Het is *alsjeblijft*. Is het dit wat je wilt?”

De man zou met zijn hoofd geknikt hebben indien hij dit kon.

“Niets zo goed als een heerlijke guncka, hé? Ik zou die smeerlapperij meteen moeten verbranden!”

“Nee, asj– Alsjeblijft!”

“Kijk eens aan. Wat leren we snel. Waar is de rest van je groep en met hoeveel zijn ze?”

De man aarzelde. Nuru glimlachte en bewoog zijn arm naar achteren.

“Twee, die richting. Volgende open plek”, kreunde de man terwijl hij naar het oosten wees. “Niet weggooien!”

“En zo vlug verraadt een verslaafde zijn vrienden, als hij die al heeft”, zei Nuru vol minachting.

Hij nam ook het tweede bolletje uit het zakje en liet ze, nog voor de man iets kon zeggen, allebei in zijn mond vallen. Hij draaide met zijn hiel en gaf hierdoor een korte tik tegen de kin van de man, die met een klap zijn mond sloot. Nuru hoorde hem slikken. Twee guncka’s; die vormde de eerste uren geen gevaar, dacht Nuru. Toch kon hij geen risico nemen, hij moest wachten tot de roes intrad. Dit gebeurde gelukkig voordat het tweede slachtoffer

bij bewustzijn kwam, waarna Nuru bij hem hetzelfde deed. Bij het derde slachtoffer was dit niet meer nodig. Zijn angst tijdens het gevecht had zijn slag harder gemaakt dan hij had bedoeld en gunckaslaven hadden nu eenmaal geen sterke schedels. Deze man was dood.

Nuru wist dat zijn orde nu bepaalde dat hij verdriet moest voelen en dat hij vergiffenis aan de voorvaderen moest vragen voor deze afschuwelijke daad. Hij deed geen van beide. Hij moest, tot zijn ongenoegen, toegeven dat hij en Merkonus en de oude spreuk misschien wel meer met elkaar gemeen hadden: 'Om naar de donkere kant te gaan, moet je eerst van je rots komen'.

Gunckabollen hebben één voordeel, dacht Nuru even later, terwijl hij eerst naar de bolletjes van zijn derde slachtoffer in zijn handen keek en dan naar de twee mannen voor hem. In vuur zorgden ze voor een enorme rookontwikkeling en stank. Hij had de twee figuren bij het kampvuur al een tijdje geobserveerd en was tot de conclusie gekomen dat het geen poppen waren. Ze bewogen. Hij wilde niet in dezelfde val trappen waar zijn aanvallers in waren getrapt. Hoewel ze bewogen, was het met kleine bewegingen, alsof ze ieder moment in slaap konden vallen. Hij kon natuurlijk wachten tot ze sliepen voor hij zou toeslaan, maar wat was daar plezierig aan? Hij grijnsde en wierp de balletjes hoog in de lucht. Nauwelijks hoorbaar verdwenen ze in het vuur. Meteen zette hij zich schrap, wetend dat het effect niet lang op zich zou laten wachten. Met een zachte 'poef' veranderden de twee bolletjes in grote rookbommen. Nuru had de wind juist ingeschat. De rook, die stonk als rotte eieren, omhulde beide mannen aan het vuur met de snelheid van een bliksemschicht. Ze sprongen meteen recht, maar begonnen tevens luid te hoesten. Hun lichamen stonden scherp tegen het vuur afgetekend. Nuru daarentegen had de schaduwen van het woud als bondgenoot. Als de mannen hem al zouden zien in de dichte en scherpe rook, dan zou het zijn als een soort bosdemon. Hun ogen moesten nu al erg prikken. Nuru trok zijn jas voor zijn neus en mond, nam een aanloop en viel de mannen brullend aan. Hij had het effect niet onderschat. Ondanks het feit dat de rook ook in zijn ogen prikte en de stank zich in zijn keel nestelde, keken de gunckaslaven hem met grote, angstige ogen aan. Ze stonden stokstijf. Hen uitschakelen schonk hem geen voldoening.

Nadat hij dit gedaan had, liep hij meteen naar de andere kant van het vuur, waar geen rook was, en hoestte de ziel uit zijn lijf. Hij was er maar even in geweest, maar het was voldoende om zijn keel te laten aanvoelen als brandend schuurpapier, om van het lichte gevoel in zijn hoofd maar te zwijgen. Hij moest oppassen. Guncka was een zeer verslavende drug; hij voelde dat hij er nu al zin in begon te krijgen.

Vanaf het moment dat zijn ogen niet meer prikten, keek hij nog eens snel rond, maar hij ontwaarde geen aanvaller meer. De gunckaslaaf in zijn kamp had niet gelogen. Toch was er iets wat zijn aandacht trok. Hij richtte zijn blik op een heuveltje dat zich wat verder bevond en behoedzaam ging hij er naartoe.

Het was een lap vuilgrijze stof. Zijn hart klopte in zijn keel toen hij verder keek en iets ontwaarde dat vaag een menselijke vorm had. De stank die van het kadaver kwam was verschrikkelijk. Alle zintuigen in zijn lichaam verzetten zich toen hij het lichaam met zijn schoenen omdraaide, maar er was een kracht in hem die veel sterker was. Die was echter niet sterk genoeg toen het lichaam eenmaal was omgedraaid.

Vol walging draaide Nuru zich om. Zijn eten baande zich een weg door zijn pijnlijke keel en hij gaf met grote halen over.

De afschuwelijke werkelijkheid en misselijkheid maakten plaats voor een allesverzengende woede die zijn hele wezen vulde. Hij wankelde nog steeds op zijn benen toen hij naar de twee bewusteloze slaven liep, maar zijn staf was nog nooit zo vast in zijn handen geklemd. Hij hief hem hoog boven zijn hoofd.

“Ze zijn weerloos”, zei een stem diep in hem.

“Dat was een van mijn leerlingen, Jannus genaamd. Een goede jongen”, grauwde Nuru, “ik herken hem enkel aan een litteken dat hij op zijn arm had! Zijn gezicht en lichaam zijn half weggevreten. Zijn lichaam zit vol met maden. Zelfs het ergste dier in de natuur is niet zo wreed als zij. Ze hebben geen recht om te leven!”

“Als je hen nu doodt, ben je niet beter dan hen.”

Hij hijgde zwaar terwijl hij als een engel der wrake voor Merkonus' slaven stond. Eerst leek het alsof hij de executie alsnog zou voltrekken, maar uiteindelijk liet hij zijn staf zakken.

Woede maakte plaats voor verdriet toen hij zijn instincten uitschakelde en terug naar de jongen stapte. Hij moest meer dan één innerlijke angst overwinnen toen hij zijn handen met lappen stof omwikkelde en de jongen optilde. De lijkengeur walmde in zijn gezicht. Hij kokhalsde, maar hield zich deze keer in. Zo vlug als hij kon sleepte hij de jongen naar het vuur en wierp hem erin. Het vuur knetterde, vond nieuwe brandstof in de stof die ooit het kleed van de Orde was geweest, en laaide weer hoog op. Het vlees en de maden verschroelden.

Nuru voelde de tranen langs zijn wangen lopen terwijl hij naar het vuur keek.

“Het spijt me dat ik je geen betere uitvaart kan geven, jongen”, zei hij zacht, “maar ik zweer op de Boom dat ik ooit zal terugkomen om een gedenkteken te plaatsen op deze plek waar jouw as zich met die van het vuur vermengt.”

Hij stond nog even in gedachten verzonken, maar wist dat hij niet veel tijd had. Vlug bond hij de slaven van Merkonus vast met wat geïmproviseerd touw, gemaakt van de bast van een boom. Dit zou hen niet lang tegenhouden, maar dat was ook niet de bedoeling. Hij had ondertussen gevonden wat hij zocht: de grote zak met gunckabollen.

Hij snoof toen hij aan de rand van de open plek ging staan. Hij was altijd een goede gooier geweest en vanaf deze afstand kon hij niet missen.

“Eens kijken hoelang jullie het volhouden zonder jullie guncka”, fluisterde hij.

Zijn worp was perfect en viel midden in het vuur. Het knetterde en binnen de kortste keren was de hele open plek omhuld door een dikke wolk. Nuru wachtte niet tot die hem bereikte en stapte vlug het koele bos in. Achter hem kon hij de mannen horen huilen van ontzetting. De scherpe rook had hen waarschijnlijk wakker gemaakt.

Nuru glimlachte wrang.

“Ik ben geen koelbloedige moordenaar, maar ook geen heilige.”

Zijn stap was licht, geen geluid weerklonk.

Nu het gevecht gedaan was, voelde hij de vermoeidheid hevig opkomen. Zijn benen voelden aan als was. Hij wist dat hij moest rusten en krachten opdoen, maar dat was nu geen optie. Hij stapte flink doch bedachtzaam

door en stopte enkel om zich te oriënteren op de sterren. Hij ging verder in noordoostelijke richting.

De gedachte aan de nederzetting waar hij naartoe ging, gaf hem enerzijds vleugels, maar anderzijds zorgde die voor een angstig samenknijpen van zijn maag. Het was zeven jaar geleden dat hij haar gezien had en hij verwachtte niet veel. Maar gevoelens lieten zich niet altijd leiden zoals men wilde.

Hij wist dat hij Cirrus met dit tempo pas tegen morgenmiddag zou bereiken, maar hij moest zijn lichaam sparen. Snel reizen als het gevaar niet geweken was, was gewoon dom. Hij moest zijn zintuigen de kans geven zich aan te passen aan elke nieuwe omgeving. Al stappende, dacht hij dan ook steeds aan de 'spreuk van de alerte avonturier': 'Het woud herbergt vele geluiden, maar herhaalt enkel de echte'.

Omwille van die reden negeerde hij de instinctieve drang om zo vlug mogelijk een veilige slaappleaats te vinden. Hij controleerde zijn ademhaling en paste die aan zijn tempo aan. Zijn hartkloppingen verminderden en de innerlijke rust keerde weer.

Pas nu zag hij de kleine, zwarte gedaante die weer op zijn staf neerstreek. Hij grinnikte en zei: "Laffe Krachi. Kom je je meester weer vervoegen als de strijd gedaan is, ja? Ik vraag me soms af wat ik aan jou heb."

De vogel draaide zijn kop en keek hem lange tijd met zijn pikzwarte kraaloojes aan. Hij maakte een klakkend geluid.

"Een beloning? Voor wat? Omdat je me in de steek gelaten hebt? Zoek je eten zelf."

Krachi kraste verwijtend, maar hij bleef op de staf. Nuru had voor zichzelf al uitgemaakt dat hij de kraai binnen een uurtje wel iets zou geven en de slimme vogel wist dit ook. Krachi was redelijk nutteloos, maar wel een leuke reisgezel. Een klankbord dat nooit tegensprak, als hij maar op tijd iets te eten kreeg. Hij was zowat het enige in zijn leven waar Nuru iets voor voelde, hoe zielig dit ook klonk. Zowat het enige, maar niet de enige...

Hij moest aan Klara denken toen hij een paar uur later op een omgevallen boomstronk zat en samen met Krachi zijn maal verorberde. Krachi speelde in het gras met zijn stukje spek, maar niet voor lang. In het heldere schijn-

sel van de maan zag Nuru hoe hij het met één hap verorberde. Klara was een van de weinige vrouwen die van zijn 'huisdier' hield, dacht Nuru weemoedig. Kraaien hadden meestal geen goede reputatie bij de mensen en aangezien de vogels aaseters waren, was dit ook niet verwonderlijk. Maar Klara hield van alles wat leefde. Zelfs van hem. Of dat was toch zo geweest, voordat hij haar verliet. Hij vroeg zich af of ze nog steeds in Cirrus woonde, de oude nederzetting aan een inham van de Waeg, de grote rivier die alles met elkaar verbond.

Hij hoopte vurig dat Cirrus nog bestond. Het moest nog bestaan, het was de enige constante in een snel veranderende wereld. Volgens de legende was Cirrus een van de vier oernederzettingen die ontstaan waren na de grote vloed en waar, volgens diezelfde legende, de beschaving was begonnen. In tegenstelling tot Nez bijvoorbeeld had Cirrus zijn authentieke karakter behouden. Dat was ook niet verwonderlijk als je bedacht dat het een echte avonturiersstad was. Mensen gingen en kwamen en van de oorspronkelijke bewoners leefden er nog maar weinig. Maar Klara en haar moeder Jelissa konden hun voorvaderen terugbrengen tot het prille begin. Cirrus was de enige stad die leefde volgens een matriarchale structuur en Jelissa regeerde daar met ijzeren hand. De vrouw had niet zo hoog opgelopen met de liefde tussen Nuru en haar dochter. Zij had van in het begin zijn ware aard gezien en had zich niet vergist. Een beetje bevreesd vroeg Nuru zich af of hij nog welkom was.

“Nu, ja, dat zullen we dan binnenkort weten”, mompelde hij. “Kom, Kra-chi, we hebben nog een lange weg te gaan.”